

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ
Learning Achievement of Students in FIN 201 : Business Finance

สนับสนุนทุนวิจัยโดย
ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาศึกษาและการสอน
มหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปีการศึกษา 2554

มุกดา โควหกุล 2554 : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201: การเงินธุรกิจ สาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต 107 หน้า

การศึกษาวิจัย เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลส่วนบุคคล และการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาการเงินธุรกิจใน 5 ด้าน คือ ด้านความพร้อมของผู้เรียน, ด้านการเข้าเรียน, ด้านแรงจูงใจ, ด้านความรู้ที่ได้รับ และด้านผลการเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกสาขาวิชา ในคณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี และคณะการจัดการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยรังสิต ตั้งแต่ รัศันนักศึกษา 48 ถึงรัศันนักศึกษา 54 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเงินธุรกิจในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวนทั้งสิ้น 350 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน ประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า T-test, F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด คือ เพศหญิง นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าเรียนปีการศึกษา 2554 และกำลังศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจ มากที่สุด โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ได้เกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ในระดับ “มาก” โดยปัจจัยด้านที่นักศึกษาให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ด้านผู้สอน รองลงมา ได้แก่ ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน และด้านการส่งเสริมการเรียนการสอน โดยจำแนกรายด้านย่อย 3 อันดับแรก คือ สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วนตามแผนการสอน มีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่างดี และมีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน รวมทั้งข้อสอบครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา พบว่า โดยภาพรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับ “มาก” และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ รองลงมาคือ มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดน้อยที่สุดคือ ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น สำหรับผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลทุกด้านที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.595$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

Mukda Kowhakul 2554: Learning Achievement of Students in FIN 201 : Business Finance Department of Finance and Investment Faculty of Business Administration Rangsit University 107 Pages

The objectives of this study were to investigate the demographic factors and the learning management relevant to the achievement of students in FIN 201: Business Finance in 5 dimensions : readiness of learners, class attendance, motivation, acknowledgement, and academic achievement. The study research instrument was questionnaires. The data was collected from 350 students in the Faculty of Business Administration, Accounting and Tourism and Hospitality Industry, at Rangsit University. The sampling group consist of students with code numbers between 45 entering in the year 2005 to 54 entering the year 2011, who enrolled the course FIN 201 in the first semester of 2012. The descriptive statistics were frequency, percentage, mean and standard deviation, and the inferential statistics; in particular the t-test, F-test and the Pearson Product Moment Correlation Coefficient were applied to analyze the data.

The results of the study revealed that most of the subjects were, entered the university in 2011. They belonged to the Faculty of Business Administration, and an average accumulative grade between 2.01 – 2.50. From the study, the learning management of FIN 201 showed that the samples perceived the 5 dimensions in a “high level”. The dimension receiving the highest mean was lecturers; following was learning evaluation and learning activities. Following was the learning management issues identified from the highest level 3 dimensions: The lecturers had good knowledge followed by teaching plan, good preparation, and distributing the course descriptions to the students before attending class. For the learning achievement, the result of study implied “high level” of the student’s opinion and the following sub-items were evident: Faithful class attendance, motivation for class achievement, and earning high scores in mid-term examinations, at the lowest level. The inferential statistics showed that the demographic factors reveal statistical significance in every dimension at level 0.05. Also, the result of learning management suggested a correlation to the learning achievement at a “medium level” ($r = 0.595$) at the statistic significant level at 0.01.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณ ผศ.ดร.วิภาดา คุปตานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำ รวมทั้งช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้รายงานวิจัยฉบับนี้มีความถูกต้องและสมบูรณ์มากขึ้น ขอขอบคุณ อาจารย์ณัฐพงษ์ ศรีทวีวงศ์กุล ที่ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจที่เรียนวิชาการเงินธุรกิจที่ช่วยตอบแบบสอบถาม อันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณ ไว้ ณ ที่นี้

ท้ายสุด ขอขอบคุณศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต ที่สนับสนุนเงินทุนอุดหนุนในการทำวิจัย ที่มีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จในการวิจัยครั้งนี้

ผศ. มุกดา ไควหกุล

มิถุนายน 2556

มหาวิทยาลัยรังสิต Rangsit University

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	I
สารบัญตาราง	III
บทที่ 1 บทนำ	
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	3
กรอบแนวความคิด	3
นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	7
- แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	7
- แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	18
- แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้	26
- แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษา	33
- แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา	38
- การจัดการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจ	44
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
การวิเคราะห์ข้อมูล	57
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของ นักศึกษา	61
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	64
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา	69
ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน	70
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการศึกษา	91
อภิปรายผล	94
ข้อเสนอแนะ	96
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	99
บรรณานุกรม	100
ภาคผนวก	
ก. แบบสอบถาม	
ข. ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)	56
4.1 จำนวนและค่าร้อยละ ของการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	62
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านเนื้อหาวิชา ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	64
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	65
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	66
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการส่งเสริมการเรียนการสอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	67
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	68
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	69
4.8 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามเพศ	70
4.9 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามปีที่เข้าเรียนของนักศึกษา	71
4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจรายคู่ ของนักศึกษาที่มีปีที่เข้าเรียนแตกต่างกัน	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.11	แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามคณะ	73
4.12	แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจรายคู่ ของนักศึกษาที่เรียนคณะแตกต่างกัน	74
4.13	แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามสาขาวิชา	75
4.14	แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามเกรดเฉลี่ย	76
4.15	การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจรายคู่ ของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่ต่างกัน	77
4.16	แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปดัก โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน	79
4.17	แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปดัก โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน	81
4.18	แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปดัก โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ	83
4.19	แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปดัก โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ	85

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.20	<p>แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปดัก โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน</p>	87
4.21	<p>แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปดัก โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม</p>	89

บทที่ 1

บทนำ

1.1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาบุคคล สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการพัฒนาประเทศชาติ อันจะส่งผลอย่างต่อเนื่องไปอีกหลาย ๆ ส่วน ซึ่งในปัจจุบันการเรียนการสอนในสถานศึกษาของประเทศไทย มีการจัดการเรียนการสอนที่อาศัยผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเน้นการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเองจากสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน รวมถึงการเรียนการสอนในสถานศึกษาที่อาจารย์ผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนวทางให้กับผู้เรียน เพื่อนำไปศึกษาและประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการเรียนรู้ ต้องจัดเนื้อหา กิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด และความแตกต่างของผู้เรียน ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการเผชิญสถานการณ์และประยุกต์ใช้ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนอำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 : 21-22)

การจัดการศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันมีจุดเน้นด้านพัฒนามนุษย์ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ รู้จักคิดตามข้อมูล ข่าวสาร วิทยาการใหม่ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและหลากหลาย มีความสามารถและมีทักษะในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของกระทรวงศึกษา ในการปฏิรูปการศึกษา คือ สร้างบุคคลแห่งการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี พร้อมทั้งจะสำเร็จการศึกษาเพื่อออกสู่ตลาดแรงงานเพื่อไปพัฒนาประเทศต่อไป (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 11)

สาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต เปิดดำเนินการสอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 มีความมุ่งมั่นในการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถที่ออกไปประกอบอาชีพในสาขาวิชาที่ศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม มีความคิดริเริ่มที่ดี มีความรับผิดชอบ ตลอดจนรู้จักใช้เหตุผลและวิจารณญาณที่ถูกต้องเพื่อนำไปประกอบอาชีพ

วิชาการเงินธุรกิจ (FIN 201- Business Finance) เป็นวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานวิชาชีพ สำหรับนักศึกษาทุกสาขาวิชาในคณะบริหารธุรกิจ และบางคณะที่เกี่ยวข้อง เช่น คณะบัญชี และคณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ โดยเนื้อหาวิชาจะเน้น ความสำคัญและเป้าหมายของการจัดการการเงิน รูปแบบของธุรกิจที่มีความสำคัญต่อการจัดการการเงิน บทบาทและจริยธรรมทางธุรกิจของผู้จัดการการเงิน รวมถึงการวิเคราะห์และการวางแผนทางการเงิน การจัดสรรเงินทุนต่าง ๆ การจัดหาเงินทุนทั้งระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว การพิจารณาโครงการลงทุน โครงสร้างของเงินทุน ต้นทุนเงินทุน และนโยบายเงินปันผล (หลักสูตรสาขาวิชาการเงินและการลงทุนฉบับปรับปรุง พ.ศ.2554 : 3)

จากประสบการณ์ผู้สอนพบว่า แม้ว่าหลักสูตรจะมุ่งเน้นให้นักศึกษามีความรู้พื้นฐานทางการเงินเพื่อนำไปประกอบอาชีพทางธุรกิจ และเนื้อหาวิชาจะเกี่ยวข้องกับตัวเลขก็ตาม แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ก็ไม่ชอบการคำนวณ ประกอบกับการมีพื้นฐานความรู้ในการเรียนต่างกัน อีกทั้งนักศึกษาทุกคนจะต้องมีการวัดผลการเรียนร่วมกันในรายวิชา จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจของนักศึกษาต่างกัน

ดังนั้น ผู้วิจัย จึงสนใจที่จะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจของนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ เพื่อใช้เป็นข้อมูลเชิงวิชาการแก่ผู้บริหาร อาจารย์และผู้เกี่ยวข้อง โดยนำผลที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจนี้ มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ
2. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ
3. เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจต่อไป

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อมูลส่วนบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ
2. ทำให้ทราบถึงการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ

3 นำผลที่ได้ใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจ และเพื่อพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ โดยศึกษาข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ สภาพทั่วไปของนักศึกษา เช่น เพศ, ปีที่เข้าเรียน, คณะ, สาขาวิชา, และเกรดเฉลี่ย การจัดการเรียนการสอน ในด้านเนื้อหาวิชา, ด้านผู้สอน, ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน, ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน, และด้านประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ของนักศึกษาในด้านความพร้อมของผู้เรียน, ด้านการเข้าเรียน, ด้านแรงจูงใจ, ด้านความรู้ที่ได้รับ, และด้านผลการเรียน

2. ด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี และคณะกรรมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ ทุกสาขาวิชา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยทั้งสิ้น 530 คน และผู้วิจัยได้นำกลุ่มประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

1.5 สมมติฐานการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน
2. การจัดการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ

1.6 กรอบแนวความคิด

ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรต้นหรือตัวอิสระและตัวแปรตามในงานวิจัยครั้งนี้ ไว้ดังนี้

1. ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ(Independent Variable)

(1) ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ สภาพทั่วไปของนักศึกษาเช่น เพศ, ปีที่เข้าเรียน, คณะ, สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ย

(2) การจัดการเรียนการสอน ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านเนื้อหาวิชา, ด้านผู้สอน, ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน, ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และด้านประเมินผลการเรียนการสอน

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจของนักศึกษาในด้านความพร้อมของผู้เรียน, ด้านการเข้าเรียน, ด้านแรงจูงใจ, ด้านความรู้ที่ได้รับ และด้านผลการเรียน

กรอบการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์

1. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ความสำเร็จในด้านความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และลักษณะทางด้านวิชาการ ที่นักศึกษาได้รับ ซึ่งแสดงได้ด้วยคะแนนที่ได้จากการทดสอบ
2. **นักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกสาขาวิชา ในคณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี และคณะกรรมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยรังสิต ตั้งแต่รหัสนักศึกษา 50 ถึงรหัสนักศึกษา 54 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555
3. **วิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ** หมายถึง วิชาหมวดวิชาพื้นฐานวิชาชีพสำหรับนักศึกษาทุกสาขาวิชาในคณะบริหารธุรกิจ โดยเนื้อหาวิชาจะเน้น ความสำคัญและเป้าหมายของการจัดการการเงิน รูปแบบของธุรกิจที่มีความสำคัญต่อการจัดการการเงิน
4. **การจัดการเรียนการสอน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในด้านต่าง ๆ เพื่อมุ่งให้นักศึกษาในสาขาวิชาเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง เกิดการพัฒนาคนและสังคมคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและของประเทศชาติ
5. **การจัดการเรียนการสอนด้านเนื้อหาวิชา** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในด้านเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับความสำคัญ, ความสอดคล้อง, ความทันสมัย, ความมีประโยชน์ และ ความเหมาะสม
6. **การจัดการเรียนการสอนด้านอาจารย์ผู้สอน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในด้านอาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวกับความสามารถในการถ่ายทอดความรู้, ความตรงต่อเวลา, สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วน, มีการวางแผนและเตรียมการสอน และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถาม
7. **การจัดการเรียนการสอนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับชี้แจงจุดมุ่งหมายของวิชา, การมีส่วนร่วมในกิจกรรม, กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น, จัดกิจกรรมให้ผู้เรียน และมอบหมายการบ้าน
8. **การจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับสภาพห้องเรียน, โสตทัศนูปกรณ์มีความเหมาะสม, ความสะดวกในการใช้โสตทัศนูปกรณ์, ความทันสมัยของหนังสือ และขนาดของกลุ่มผู้เรียน
9. **การจัดการเรียนการสอนด้านการประเมินผลการเรียนการสอน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการประเมินผล, ความชัดเจนของเกณฑ์การประเมิน, ข้อสอบครอบคลุมเนื้อหา, ความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลา และ การตัดสินใจให้คะแนน

10. ข้อมูลส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่สภาพทั่วไปของนักศึกษาเช่น เพศ, ปีที่เข้าเรียน, คณะ, สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ย

11. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ หมายถึง ความสำเร็จจากวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในด้านความพร้อมของผู้เรียน, ด้านการเข้าเรียน, ด้านแรงจูงใจ, ด้านความรู้ และด้านผลการเรียนที่นักศึกษาได้รับ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจมีแนวคิด ทฤษฎี และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- (1) แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement Concept)
- (2) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Factors Influencing Learning Achievement Concept and Theory)
- (3) แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Concept and Theory)
- (4) แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษา (Learning Management Concept)
- (5) แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา (Learning Management of Higher Education Concept)
- (6) การจัดการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจ (Learning Management of Business Finance Subject)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- (1) แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement Concept)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในการจัดการศึกษา นักศึกษาได้ให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีประการหนึ่งที่สามารถบอกถึงคุณภาพการศึกษา ดังที่ Carter Good (1973 : 7) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า จะเป็นความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้เรียนมาแล้วที่ได้จากผลการสอนของครูผู้สอน ซึ่งอาจจะพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนด ให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

การจัดการศึกษามีคุณภาพเพียงใดนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชาเป็นตัวหนึ่งที่เป็นเกณฑ์ที่ชี้วัด ถ้านักเรียนที่ทำการสอบวัดผลสัมฤทธิ์แล้วได้คะแนน อยู่ในช่วงคะแนนที่สูง แสดงให้เห็นว่า การจัดการศึกษาของโรงเรียนนั้นมีคุณภาพที่ดี แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้านักเรียนใน

โรงเรียนใดที่ทำการสอบวัดผลสัมฤทธิ์แล้ว ได้คะแนนอยู่ในช่วงคะแนนที่ต่ำ แสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาของโรงเรียนนั้นมีคุณภาพที่ต่ำ ดังนั้นในการจัดการศึกษาจึงมุ่งเน้นในเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการตัดสินใจ หรือพิจารณาตัดสินใจ ผลการเรียนรู้ที่อาจารย์สอนในวิชาต่าง ๆ แก่ผู้เรียนนั้นเป็นหลักในการวัดผลวิธีหนึ่ง โดยมีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังต่อไปนี้

จรรยา มิลินทร์ (2505 : 16) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือความรู้ที่ได้รับและทักษะที่พัฒนาขึ้นมาในตัวนักเรียน จากการเรียนปกติ แสดงออกมาให้เห็นได้โดยคะแนนที่สอบได้ในวิชานั้น ๆ

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2518 : 6) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์การเรียนไว้ว่าหมายถึง "ความสำเร็จที่ได้รับจากความรู้ความสามารถหรือทักษะ หมายถึง ผลงานการเรียนการสอนหรือผลงานที่เด็กได้จากการประกอบกิจกรรมส่วนนั้น ๆ ก็ได้"

ซึ่งสอดคล้องกับชวาล แพร์ตกุล (2516 : 15) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง "ความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของสมอง ผลสัมฤทธิ์การเรียนควรจะประกอบด้วยสิ่งสำคัญอย่างน้อยสามสิ่ง คือ ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองในด้านต่าง ๆ"

บุญส่ง นิลแก้ว (2519 : 136) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา หมายถึง ความสามารถของบุคคล ที่ได้เรียนรู้ในสิ่งที่ได้รับการฝึกอบรมสั่งสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นความสามารถในการเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษาเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษา

เช่นเดียวกับไพศาล หวังพานิช (2536 : 89) ที่ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือการสอบ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด สามารถวัดได้โดยการใช่แบบทดสอบต่าง ๆ เช่น ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ข้อสอบวัดภาคปฏิบัติ เป็นต้น

พวงแก้ว โภจธานนท์ (2530 : 14) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และลักษณะทางด้านวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ เช่น ระดับสติปัญญา การคิด การแก้ปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือการรายงานทั้งเขียนและพูด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจน

การทำการบ้านในแต่ละวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจึงวัดได้จากผลสัมฤทธิ์รายวิชา ซึ่งอาจมีทั้งดีมากดี ปานกลาง หรือระดับต่ำ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2525 : 15) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่นักเรียนได้รับจากผลการเรียนการสอนในชั้นเรียน

ส่วนกรมวิชาการ (2521:11) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์การเรียนว่า หมายถึง "ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใดๆ ที่ต้องอาศัยทักษะหรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ"

สำหรับนักวิชาการต่างประเทศ เช่น Jonet T. Spence (1983 : 8) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความสำเร็จจากพฤติกรรมในการทำงานของบุคคล โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ที่วางไว้ หรือความฉลาดของบุคคล

Eysnick, Arnold and Melei (1976 : 90) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องการทดสอบ เช่น การสังเกต การตรวจการบ้านหรืออาจได้ในรูปเกรดจากโรงเรียนที่ต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลาานพอสมควร หรืออาจได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั่ว ๆ ไป

Husen and Postlethwaite (1985 : 35) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลสะท้อนของความรอบรู้และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะต่าง ๆ ที่ได้รับการพัฒนาและแสดงออกในรูปของความสำเร็จ ที่ผู้เรียนได้รับจากที่บ้าน โรงเรียน สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ สามารถวัดได้จากแบบทดสอบ หรือคะแนนที่ผู้สอนให้ การพัฒนาทักษะทางการเรียน จะประกอบด้วยสิ่งสำคัญอย่างน้อยสามสิ่ง คือ ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองในด้านต่าง ๆ ซึ่งโดยปกติพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง ความสำเร็จที่ได้รับจากความรู้ความสามารถ

กล่าวโดยสรุปแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ระดับความสำเร็จที่ได้รับจากการเรียนในด้านความรู้ความเข้าใจ และความสามารถทางด้านวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ เช่น การคิด การแก้ปัญหา ซึ่งประเมินจากเกรดเฉลี่ยที่ได้จากสถาบันการศึกษาหรือโรงเรียน จึงถือ

ได้ว่าผลสัมฤทธิ์เป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวทางการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ คุณลักษณะและความสามารถในการเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือเกิดจากการสอนและสามารถตรวจวัดได้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีชี้วัดที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพและคุณภาพของการจัดการศึกษา

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นผลการวัดการเปลี่ยนแปลงและประสพการณ์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้วว่าเกิดการเรียนรู้เท่ากับมีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ในลักษณะต่างๆ และการวัดผลตามสภาพจริง เพื่อบอกถึงคุณภาพการศึกษา

หลักการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การพยายามที่จะจัดให้ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนและตรงตามเนื้อหาสาระที่ครูจัดการเรียนการสอน ดังนั้น การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงต้องมุ่งที่จะทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระดับต่างๆ การจัดการศึกษา ตลอดจนการเรียนการสอน เทคนิควิธี การวัดและประเมินการจัดการเรียนการสอนของครู

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) กล่าวว่าไว้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสพการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือจากการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือถามสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้เท่าใด

สุรัชย์ ขวัญเมือง (2522 : 232) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การตรวจสอบดูว่าผู้เรียนได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้แล้วเพียงใดทั้งนี้ ยกเว้นในทางด้านอารมณ์ สังคมและการปรับตัว นอกจากนี้แล้วยังหมายรวมไปถึงการประเมินผลความสำเร็จต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการวัดโดยใช้แบบทดสอบ แบบให้ปฏิบัติการ และแบบที่ไม่ใช่แบบทดสอบด้วย

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง (2522 : 22) ให้ความหมายการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นกระบวนการวัดปริมาณของผลการศึกษาเล่าเรียนว่าเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด กำนึงถึงเฉพาะการทดสอบเท่านั้น

อัจฉรา และ อรพินทร์ (2530 : 3) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความสำเร็จที่ได้รับจากการเรียน ซึ่งได้ประเมินผลจากสองวิธี ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการที่ได้จากแบบทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป

2. กระบวนการที่ได้จากเกรดเฉลี่ยของสถาบันการศึกษา ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลายาวนาน

Mauritz & Nitmko (1973 : 7-8) ได้กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนถือว่าเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่งในการทดสอบต่อขบวนการเรียนรู้และการประเมินผลซึ่งจากการประเมินผลทางการศึกษา ได้ชี้ให้เห็นว่าจำเป็นที่จะต้องจัดหรือประเมินผู้เรียนใน 4 ประเด็นหลักคือ

1. Achievement - การสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
2. Aptitude - การพิจารณาความถนัดของผู้เรียน
3. Interest - การค้นหาความสนใจในตัวผู้เรียน
4. Personality - การพัฒนาบุคลิกภาพที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

แต่ปรากฏว่าในความเป็นจริงแล้ว ในสถาบันโรงเรียนไม่สามารถประเมินได้ครบทั้ง 4 ประการ การประเมินจะพบเห็นได้ชัดในด้านการสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมากที่สุดการประเมินด้านอื่น ๆ นั้นดูเหมือนเป็นการพิจารณาที่ปรากฏในภายหลังหรือปรากฏน้อย

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะเป็นกระบวนการวัดผลการศึกษาเล่าเรียนว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใดหลังจากเรียนในเรื่องนั้นๆ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ คือ กระบวนการตรวจสอบนักเรียนว่าได้พัฒนาไปถึงจุดหมายปลายทางของหลักสูตรและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือไม่ รวมทั้งเป็นสิ่งที่ทำให้ทราบว่านักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดและการประเมินผลการเรียนมีจุดประสงค์ คือ การจัดตำแหน่งเป็นการศึกษาว่า นักเรียนแต่ละคนมีความรู้หรือทักษะเพียงพอหรือไม่ ซึ่งจะช่วยให้ทราบจุดเด่นจุดด้อยของนักเรียน เปรียบเทียบความสามารถเด็กเป็นการประเมินพัฒนาการของเด็ก แล้วนำไปทำนายเพื่อเป็นการแนะแนวทางในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ นำไปประเมินค่าซึ่งจะทำเมื่อการสอนสิ้นสุด

ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Tests) นักวิชาการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

ภัทรา นิคมานนท์ (2534 : 23) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดปริมาณความรู้ ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการที่เด็กได้เรียนรู้มาในอดีตว่ารับรู้ได้มากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วมักใช้หลังจากทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว เพื่อประเมินการเรียนการสอนว่าได้ผลเพียงใด

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538 : 218) และพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543 : 96) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอกับให้นักเรียนปฏิบัติจริงจากความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาแล้ว

สุรชัย ขวัญเมือง (2522 : 233) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ทักษะและสมรรถภาพสมองต่าง ๆ ที่เด็กได้รับจากประสบการณ์ทั้งปวงจากทางโรงเรียนและจากที่บ้าน ยกเว้นการวัดทางร่างกาย ความถนัดและทางบุคคล สังคม ได้แก่ อารมณ์และการปรับตัว เป็นต้น

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ความสามารถทางการเรียน ด้านเนื้อหา ด้านวิชาการและทักษะต่าง ๆ ของวิชาต่าง ๆ

หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2528 : 82) และวิญญา วิศาลาภรณ์ (2522 : 11) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

1. เนื้อหาหรือทักษะที่ครอบคลุมในแบบทดสอบนั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้แบบทดสอบวัดนั้น ถ้านำไปเปรียบเทียบกันจะต้องให้ทุกคนมีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ได้ครอบคลุมและเท่าเทียมกัน
3. วัดให้ตรงกับจุดประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะวัดตามวัตถุประสงค์ทุกอย่างของการสอน และจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จริง
4. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของนักเรียนการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น ครูควรจะทราบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความรู้แตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน
5. การวัดผลเป็นการวัดผลทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบวัดพฤติกรรมตรง ๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่วัดได้ คือ การตอบสนองต่อข้อสอบ ดังนั้น การเปลี่ยนวัตถุประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบ จะต้องทำอย่างรอบคอบและถูกต้อง
6. การวัดการเรียนรู้ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่างที่สอนได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่วัดเป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้น ต้องมั่นใจว่าสิ่งที่วัดนั้นเป็นตัวแทนแท้จริงได้
7. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องช่วยพัฒนาการสอนของครู และเป็นเครื่องช่วยในการเรียนของเด็ก

8. ในการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสาคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียวการทบทวนการสอนของครูก็เป็นสิ่งสาคัญยิ่ง

9. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นในการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ

10. ควรใช้คำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ที่วัด

11. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ความยากง่าย พอเหมาะ มีเวลาพอสำหรับนักเรียนในการทำข้อสอบจากที่กล่าวข้างต้น

สรุปได้ว่า ในการสร้างแบบทดสอบให้มีคุณภาพ วิธีการสร้างแบบทดสอบที่เป็นคำถาม เพื่อวัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วต้องตั้งคำถามที่สามารถวัดพฤติกรรมการเรียนการสอนได้อย่างครอบคลุมและตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และลักษณะทางด้านวิชาการ ซึ่งได้รับการเรียนการสอนในชั้นเรียน ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลากหลาย ดังเช่น อุทุมพร จามรมาน (2535 : 1-9) ได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมอง จำแนกออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

(1) ผลสัมฤทธิ์ด้านความจำ เป็นสิ่งสำคัญทางการเรียน ความจำเป็นตัวเสริมให้เกิดความรู้ความสามารถในการเรียน ความจำเป็นผลสัมฤทธิ์พื้นฐานก่อนการแสดงความสามารถในระดับสูงขึ้น ซึ่งได้แก่

- ความต้องการของผู้เรียนและความสามารถของผู้เรียน
- เวลา
- เจตคติ
- แหล่งข้อมูลต่างๆ
- การอำนวยความสะดวก
- การสนับสนุน
- ความสามารถด้านการสอนของครูผู้สอน
- จุดประสงค์ในการสอน
- การวางแผนในการสอน
- การฝึกหัดในการสอน
- ผลลัพธ์ที่ได้รับจากกระบวนการ

- (2) ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจ เป็นการแสดงความสามารถในระดับสูงขึ้นกว่าความจำ
- (3) ผลสัมฤทธิ์ด้านการนำไปใช้ คือ การนำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ถือว่าเป็นการบรรลุจุดมุ่งหมายของการนำไปใช้
- (4) ผลสัมฤทธิ์ด้านการวิเคราะห์ เป็นการแยกแยะเนื้อหาให้เป็นส่วนย่อยแล้วระบุส่วนย่อยกับส่วนย่อย หรือส่วนย่อยกับส่วนใหญ่
- (5) ผลสัมฤทธิ์ด้านการสังเคราะห์ เป็นการนำสิ่งที่วิเคราะห์มาผสมผสานเป็นเรื่องใหม่
- (6) ผลสัมฤทธิ์ด้านการประเมิน ความสามารถในการประเมินเพื่อให้ได้คุณค่าบางอย่าง ถือว่าเป็นขั้นสุดท้ายของการพัฒนาทางสังคมของนักเรียน

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการเรียนวิชาต่างๆ โดยบรรลุจุดมุ่งหมายด้านความจำ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้ เป็นการแสดงความสามารถในระดับต่ำ ส่วนด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์ และด้านการประเมิน เป็นการแสดงความสามารถในระดับสูง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจและสังคม จำแนกออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจ เป็นสิ่งที่เป็นามธรรมและมีขอบเขตกว้างมาก ตั้งแต่การรับรู้จนถึงความพึงพอใจในคุณค่า แบ่งย่อยออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่
 - ขั้นการรับรู้ เป็นระดับต่ำ หมายถึง การที่บุคคลแต่ละคนเปิดใจอยากรับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นภายนอกบ้าง คือ การรู้ตัวและการตั้งใจรับรู้เพิ่ม
 - ขั้นการตอบสนอง เป็นขั้นที่นักเรียนได้ตอบด้วยท่าทีต่อคน สิ่งของและปรากฏการณ์
 - ขั้นการแสดงคุณค่า เป็นขั้นที่มีการรับรู้คุณค่า
 - ขั้นการสร้างมโนทัศน์ของคุณค่า เป็นขั้นการสร้างความเข้าใจ เช่นการทำซ้ำการบันทึกคุณค่า แล้วจึงเก็บไว้ในสมอง
 - ขั้นการแสดงลักษณะ เป็นขั้นการแสดงบุคลิกนิสัยของบุคคลเหล่านั้นออกมา

สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจที่นิยามกล่าวถึง คือ การปรับตัว, ค่านิยม, เจตคติ ความชื่นชมในศิลปะ สุนทรียภาพ และความสนใจของนักเรียน

- (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสังคม จุดมุ่งหมายหลักต้องการให้ผู้เรียนเป็นคนดีของสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกายและทักษะ แบ่งย่อยออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่
 - ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกาย ได้แก่ พัฒนาการด้านส่วนสูง น้ำหนัก ฯลฯ
 - ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะกล้ามเนื้อ ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ว่องไว
 - ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะทางภาษาและคณิตศาสตร์ ต่างจากด้านทักษะทางกีฬา

- (3) ผลสัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับด้านทักษะทาง แบ่งออก เป็น 4 ทักษะ ดังนี้

- ทักษะการฟัง ผลสัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับด้านทักษะทางการฟัง ได้แก่ การฟังให้ถูกต้องและการฟังด้วยความเข้าใจ

- ทักษะการพูด ได้แก่ การพูดถูกต้องทั้งจังหวะคำ เสียงสูง-ต่ำ พูดได้ครบถ้วนตามเนื้อหา พูดโต้ตอบด้วยเหตุผล พูดเพื่อสื่อสารความหมาย บุคลิกภาพในการพูดและการพูดในโอกาสต่างๆ

- ทักษะการอ่าน ได้แก่ การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง อ่านในใจอย่างเข้าใจ ความเร็วในการอ่าน แปลความ ตีความและสรุปความได้ถูกต้อง

- ทักษะการเขียน ได้แก่ ลายมือ การเขียนอย่างถูกต้อง เขียนสื่อสาร ความเร็วในการเขียน

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกาย ซึ่งเป็นผลจากวิชาพลานามัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะกล้ามเนื้อ เป็นผลจากวิชาเกษตรกรรม ศิลปะ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะทางภาษาและคณิตศาสตร์ เป็นผลจากวิชาภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

องค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจอย่างมากในวงการการศึกษา แต่เป็นเรื่องที่มีความยุ่งยากและซับซ้อนมาก เพราะมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ มากมายที่เป็นตัวแปรที่ผสมผสานกัน ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

พรทิพย์ ฉาวรจักร (2525 : 1) ได้ศึกษาศึกษาถึงองค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบใหญ่ 2 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา เป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเป็นความสามารถทางด้านความคิดของบุคคลอันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์ต่าง ๆ ได้แก่ สมรรถภาพทางสมอง ความคิดสร้างสรรค์ ความถนัดทางการเรียน

2. องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ แรงจูงใจในการเรียน การปรับตัวในสังคม สภาพครอบครัว ทักษะคิดต่อวิชา เป็นต้น

สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(2545 : 102) ได้กำหนดกรอบแนวคิดในการกำหนดมาตรฐานการศึกษา และมองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปของคุณภาพการศึกษาว่า องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดขึ้นจากคุณภาพการเรียนการสอน คุณภาพการนิเทศ การศึกษา และบริหารการศึกษา

อารีย์ คงสวัสดิ์ (2544 : 45) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีองค์ประกอบมากมายหลายอย่างดังต่อไปนี้ คือ

1. ด้านคุณลักษณะการจัดระบบในโรงเรียน ตัวแปรด้านนี้จะประกอบด้วย ขนาดของโรงเรียน อัตราส่วนนักเรียนต่อครู อัตราส่วนของนักเรียนต่อห้อง ซึ่งตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. ด้านคุณลักษณะของครู ตัวแปรทางด้านคุณลักษณะของครู ประกอบด้วย อายุวุฒิครู ประสบการณ์ของครู การฝึกอบรมของครู จำนวนวันลาของครู จำนวนคาบที่สอนในหนึ่งสัปดาห์ของครู ความเอาใจใส่ต่อหน้าที่ ซึ่งตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น

3. ด้านลักษณะของนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรเกี่ยวกับนักเรียน เช่น เพศ อายุ สถิติปัญหาการเรียนพิเศษ การได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียน สมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครอง ความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์การเรียน ระยะทางไปเรียน การมีอาหารกลางวันรับประทาน ความเอาใจใส่ในการเรียน ทักษะคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน ฐานะทางครอบครัว การขาดเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. ด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจ สังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ขนาดของครอบครัว ภาษาที่พูดในบ้าน ถิ่นที่ตั้งบ้าน การที่มีสื่อทางการศึกษาต่าง ๆ ระดับการศึกษาของบิดามารดา ฯลฯ ผลการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เช่นเดียวกับ อัญชญา โพธิพลากร (2545 : 95) ที่ได้สรุปองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ด้านตัวนักเรียน เช่น สถิติปัญหา อารมณ์ ความสนใจ เจตคติต่อการเรียน ด้านตัวครู เช่น คุณภาพของครู การจัดระบบ การบริหารของผู้บริหาร ด้านสังคม เช่น สภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักเรียน เป็นต้น แต่ปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์โดยตรงทางการเรียนของนักเรียนก็คือ การสอนของครูนั่นเอง

สำหรับนักวิชาการต่างประเทศ Bloom (1976 : 160) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ตัวแปรสำคัญ 3 ตัว คือ คุณสมบัติด้านความรู้ คุณลักษณะด้านจิตพิสัย และคุณภาพการสอน ซึ่งประกอบด้วย การชี้แนะ การบอกจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การให้ข้อมูลย้อนกลับถึงความบกพร่องหรือความเหมาะสม และแก้ไขข้อบกพร่อง

Carroll (1969 : 73) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำเอาครู นักเรียน และหลักสูตรมาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ โดยเชื่อว่า เวลา และคุณภาพของการสอนมีอิทธิพลโดยตรงต่อปริมาณความรู้ที่นักเรียนจะได้รับ

Harvighurst and Neugarten (1969 : 157) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ประกอบด้วย ความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด การอบรมในครอบครัว ประสิทธิภาพของสถานศึกษา และความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง และการมุ่งหวังในอนาคต เขากล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนมี 2 ทาง คือ ทางครอบครัวและทางโรงเรียน ครอบครัวที่มีประสพการณ์ที่ดี สามารถทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถติดตัวมาแต่กำเนิดในระดับกลาง มีผลการเรียนที่ดี ในทำนองเดียวกัน โรงเรียนที่ดีสามารถทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถติดตัวมาแต่กำเนิดในระดับกลาง มีผลการเรียนที่ดีเช่นเดียวกัน

Maddox (1965 : 9) ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และความสามารถทางสมอง ร้อยละ 50-60 ขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อม ร้อยละ 10-15

Prescott (1961 : 14 -16) ได้ใช้ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา และการแพทย์ ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน โดยกล่าวถึงองค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนว่า ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพทางร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และบุคลิกท่าทาง
 2. องค์ประกอบทางด้านความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูก ๆ ด้วยกัน ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกทั้งหมดในครอบครัว
 3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน และฐานะทางบ้าน
 4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในเพื่อนวัยเดียวกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
 5. องค์ประกอบทางพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติของนักเรียน
 6. องค์ประกอบทางการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์
- จากการศึกษาองค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะองค์ประกอบเกี่ยวกับนักเรียนต่าง ๆ เช่น สติปัญญา ความสนใจ เจตคติต่อการเรียน รวมถึงองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคมของนักเรียน ที่ทำให้เกิดผลโดยตรงนั้นคือเทคนิควิธีการสอนของครู

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ มีทั้งทางตรงและทางอ้อม สำหรับทางตรงคือ การสอนของครูนั่นเอง ส่วนทางอ้อม ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 6 ข้อดังได้กล่าวแล้ว

(2) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Factors Influencing Learning Achievement Concept and Theory)

การที่นักศึกษาจะประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ ประการ โดยมีปัจจัยที่สำคัญได้แก่ คุณลักษณะของนักศึกษา การจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา และภูมิหลังของนักศึกษา ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียว ดังที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ในแนวความคิดต่าง ๆ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 41-53) ได้สรุปปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยแบ่งออกเป็น 4 ปัจจัย ดังนี้

1. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียน จากแนวคิดของนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม (Behavioral psychologists) เชื่อว่า คนเราทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ได้ถ้ามีตัวกระตุ้นและการเสริมแรงการเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการด้านกลไกที่ถูกควบคุมจากสิ่งต่างๆภายนอก แต่นักจิตวิทยา กลุ่มความคิด ความเข้าใจ (Cognitive psychologists) เชื่อว่า ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ความรู้และสติปัญญา ตลอดจนกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ครูเป็นเพียงผู้รับผิดชอบในการสอนแต่นักเรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียน

2. ปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนภาษาใน โรงเรียน มิได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียนหรือการเรียนการสอนเท่านั้น

3. สภาพแวดล้อม โดยทั่วไป สภาพแวดล้อมทางครอบครัว และสภาพแวดล้อมที่ไม่ได้เกิดจากตัวผู้เรียนเอง

4. ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน และปัจจัยที่เกี่ยวกับบริบทการเรียนการสอนปัจจัยนี้ รวมถึงปัจจัยด้านตัวผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน และด้านจุดมุ่งหมายของการสอน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 1-53) ยังได้สรุปเพิ่มเติมว่า ปัจจัยที่สำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียนมี 3 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยด้านตัวผู้สอน (Teacher variable) ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในฐานะให้ความรู้ ครูจะต้องเข้าใจเรื่องของหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน ครูต้องมีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์มาก ทราบแนวการสอนที่ดี และมีศรัทธาต่อการประกอบอาชีพครู

ย่อมจะสอนนักเรียนให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์เป็นอย่างดี ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอนต่างๆ จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ u3649 และประสบการณ์ของครูให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องไปถึงประสิทธิภาพที่น่าพอใจของนักเรียนด้วย นอกจากนี้ครูเป็นผู้ตั้งจุดประสงค์ประยุกต์เนื้อหาในบทเรียน พัฒนาหลักสูตร เตรียมแผนการสอน กำหนดพฤติกรรมในชั้นเรียนสร้างมาตรฐานและประเมินผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียน

2. ปัจจัยด้านการสอน (Instructional variable) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ทั้งนี้จะสอนโดยเน้นเนื้อหาและการจัดการจัดกิจกรรมทุกด้านที่จะพัฒนาเกี่ยวกับวิชาเรียน

3. ปัจจัยด้านสังคม (Social variables) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบริบททางสังคม เช่น การเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่พูดภาษาอังกฤษ การสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว

สุชาติ วัชรวิ (2529 ; 22-23) ได้สรุปปัจจัยที่เป็นสาเหตุเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ด้าน คือ ปัจจัยทางโรงเรียน ปัจจัยที่บ้านและครอบครัว และปัจจัยทางด้านตัวนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ปัจจัยทางโรงเรียน เป็นสิ่งที่สำคัญเพราะเวลาส่วนใหญ่ นักเรียนจะอยู่ที่โรงเรียน โรงเรียนมีหน้าที่ในการศึกษาแก่เด็ก รวมถึงการจัดการด้านบริหาร ด้านวิชาการและบริการตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อุปกรณ์การเรียน การสอน การกีฬา รวมถึงสภาพแวดล้อมที่จะส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

2. สภาพแวดล้อมด้านบุคคล คือ กลุ่มสมาชิกภายใน โรงเรียนที่เป็นกลจักรสำคัญของโรงเรียนทำหน้าที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนและการให้บริหารแก่นักเรียน เป็นสาเหตุหนึ่งของความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. สภาพแวดล้อมทางวัตถุ ได้แก่ อาคารสถานที่ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี อาคารที่เหมาะสมเป็นระเบียบสวยงามจะทำให้บุคลากรมีความสุขสบายส่งผลให้การดำเนินการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541: 6) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียน ได้แก่

1. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. ผู้บริหารการศึกษาซึ่งเป็นหัวหน้าสถานศึกษาที่มีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ครู และอาจารย์ในโรงเรียน

3. ความสามารถในการบริหารงานโรงเรียนของผู้บริหาร

4. ครูอาจารย์ในโรงเรียน เช่น อัตราเฉลี่ยครูต่อจำนวนนักเรียน
5. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน
6. ประสิทธิภาพในการสอน วุฒิทางการศึกษาของครู ขวัญและกำลังใจของครู
7. กระบวนการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การสอนในหลักสูตร ได้แก่ ทักษะในการสอน ความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน จำนวนคาบต่อสัปดาห์ ความรู้เรื่องหลักสูตร เป็นต้น

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520 :37-38) ยังพบว่า ปัจจัยที่มีส่วนสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ได้แก่

1 ปัจจัยทางบ้านและครอบครัว โดยมีปัญหาที่จะพบอยู่เสมอ ได้แก่

(1) ปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัว หากพ่อแม่แยกกันอยู่หรือทะเลาะกัน พ่อแม่ที่ลุ่มหลงในอบายมุข ย่อมมีส่วนทำให้เด็กขาดความอบอุ่น ว่าเหว่ ไรที่พึ่ง อันอาจเป็นสาเหตุให้เด็กหันหน้าเข้าหาสิ่งเลวร้าย

(2) พื้นความรู้ของพ่อแม่ พ่อแม่บางคนขาดความเข้าใจลูก ไม่เข้าใจวิธีการอบรมเลี้ยงดูลูก ที่ถูกต้องเหมาะสม ขาดความรู้ในเรื่องของจิตวิทยา ก็อาจจะทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจได้

(3) ฐานะทางเศรษฐกิจ ครอบครัวที่ยากจนไม่สามารถให้การศึกษที่ดีหรือจัดหาอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นและเหมาะสมให้แก่เด็ก บางครอบครัวต้องให้เด็กช่วยทำงานทั้งที่กำลังอยู่ในเล่าเรียนหรือครอบครัวที่ร่ำรวยจะส่งเสริมให้เด็กในทางที่ผิด ทำให้มีนิสัยฟุ้งเฟ้อ

- สภาพบ้านที่อยู่อาศัย บางครอบครัวอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมอยู่บริเวณใกล้เคียง กับโรงงานอุตสาหกรรมที่มีเสียงเครื่องจักรกล กลิ่นสกปรกเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสติปัญญา

- การเดินทางมาเรียน ระยะทางระหว่างบ้านกับโรงเรียนห่างกันมาก การเดินทางไม่สะดวก ต้องใช้เวลานานทำให้เกิดความเหน็ดเหนื่อยได้

- ทศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อการศึกษา ในกรณีที่พ่อแม่ไม่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาก็จะไม่ให้ความสนับสนุนใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านความร่วมมือกับโรงเรียน การสนับสนุนด้านการเงิน และอุปกรณ์การศึกษา เป็นต้น แต่ในกรณีที่พ่อแม่เห็นความสำคัญของการศึกษาก็จะเร่งเร้าให้ลูกขยันเรียนและเรียนให้จบสูง ๆ

2. ปัจจัยทางด้านส่วนตัว

(1) บุคลิกภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้รับการกล่อมเกลาและหล่อหลอมมาจากครอบครัวและได้รับการขัดเกลาจากโรงเรียนซึ่งมีหลายสิ่งที่จะก่อให้เกิดปัญหาในการปกครอง และเป็นผลกระทบต่อการเรียนอีกด้วย เช่น นิสัยก้าวร้าว ชอบทำลายสิ่งของ อดคิด เล่นเลื้อ ทำงานผิดพลาดบ่อย ฝ่าฝืน

ระเบียบ ชอบทำตัวเด่น มีเพื่อนน้อย มีช่วงเวลาสนใจน้อย สิ่งเหล่านี้ จะส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถในการเรียนทั้งสิ้น

(2) การปรับตัวให้เข้ากับระบบต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น ระบบการเรียนการสอนใหม่ ๆ เพื่อนฝูง อาจารย์ผู้สอน

(3) การวางแผนการเรียน เพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ซึ่งบางคนยังสับสนไม่แน่ใจว่าตนเองต้องการประกอบอาชีพอะไร และมีเป้าหมายชีวิตอย่างไร ทำให้ขาดความมุ่งมั่นในการเรียน

(4) การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม สิ่งช่วยต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นสื่อทางโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ การเที่ยวกลางคืน จะสามารถชักจูงให้เด็กประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสียได้ง่าย

(5) การคบเพื่อนหรือกลุ่มเพื่อน

3. นิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียน จากการศึกษาของ Popphan & Moure (1951 : 24) พบว่านิสัยในการเรียน ทัศนคติต่อการเรียนและการปรับตัวทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับการศึกษาของ Carter (1962 : 17) ที่กล่าวว่านิสัยด้านการเรียน และทัศนคติในการเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นักเรียนที่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง มีนิสัยในด้านการเรียน และทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

จากองค์ประกอบของปัจจัยต่าง ๆ 3 ประการที่กล่าวมาแล้วนั้น ย่อมจะส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้ไม่สามารถบรรลุถึงจุดสูงสุดที่ตั้งไว้ได้ซึ่งปัจจัยเหล่านี้นอกจากจะส่งผลต่อการศึกษาในระดับโรงเรียนแล้ว ในระดับอุดมศึกษาเองก็ได้รับผลกระทบจากปัจจัยเหล่านี้เช่นกัน โดยเฉพาะในด้านการปรับตัว เนื่องจากระบบการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยมีความแตกต่างจากการเรียนการสอน ในระดับมัธยมศึกษา กล่าวคือ ระบบการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยที่ต้องฝึกให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบมากยิ่งขึ้น อาจารย์ส่วนใหญ่จึงใช้วิธีการสอนที่มุ่งให้นักศึกษาช่วยเหลือตนเองด้วยการ ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมมากกว่าการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ด้วยเหตุดังกล่าวบทบาทในการเรียนของนักศึกษาจึงถูกเปลี่ยนแปลงไปหลายประการ เช่น นักศึกษาจะต้องรับผิดชอบเข้าชั้นเรียน ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ทำแบบฝึกหัด หรือรายงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง การจัดชั้นเรียนก็จะแตกต่างกัน โดยเฉพาะการเรียนในกระบวนวิชาการศึกษาทั่วไป ซึ่งอาจจะ เป็นชั้นเรียนที่ใหญ่มาก มีจำนวนนักศึกษามากกว่าร้อยคนขึ้นไป ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ กับนักศึกษา หรือระหว่างนักศึกษาด้วยกันมีน้อยลง อีกทั้งนักศึกษาจะมีอิสระมากยิ่งขึ้นทั้งในแง่ ส่วนตัวและการเรียน โดยการที่นักศึกษาไม่ได้อาศัยอยู่กับผู้ปกครอง อาจจะทำให้พักอยู่หอพักของ มหาวิทยาลัยหรือเอกชน การเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ของนักศึกษาทำให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในภาค

เรียนที่ 1 มีความสับสนวุ่นวายอยู่ในช่วงภาวการณ์ปรับตัวทั้งความเป็นอยู่ส่วนตัว การเรียน สังคมในมหาวิทยาลัย จึงทำให้นักศึกษาส่วนหนึ่งที่ปรับตัวไม่ได้มีผลการเรียนไม่ดีนักในภาคเรียนแรก ๆ ที่เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย (รัตนา ; 2)

ในส่วนของครูอาจารย์ในสถาบันการศึกษามีบทบาทของที่ปรึกษาดังที่ สุมน อมรวิวัฒน์ (2518 : 14) ได้กล่าววาทบทวนของที่ปรึกษามีความสำคัญสองประการ คือ

1. การให้คำปรึกษาทางวิชาการ ได้แก่ แนะนำวิธีการเลือกสายวิชาที่เรียน และการลงทะเบียนเรียนทำความเข้าใจและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเพิ่มและถอน ภาระบวรายวิชา แนะนำนักศึกษาให้เอาใจใส่ด้านการเรียนของนักศึกษาให้เข้าใจเรื่องการวัดผล แนะนำวิชาเรียน และการแก้ไขปัญหาด้านการเรียน

2. การให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาในด้านสวัสดิการ โดยการให้การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

Genesse and Upshur (1996 : 15) แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน เช่น เจตคติของผู้เรียน ด้านความต้องการและสามารถของผู้เรียน เวลาในการเรียนการสอน ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอน เช่น ครูผู้สอนต้องทำจุดประสงค์ในการสอน มีการวางแผนและเตรียมตัวในการสอน ด้านความสามารถในการสอนของครู กิจกรรมในการสอนของครู รวมทั้งการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน ส่วนด้านการสนับสนุนของครอบครัวในการเรียนของตัวผู้เรียน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น แหล่งข้อมูลต่างๆ ทั้งในและนอกโรงเรียนนั้นจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตัวผู้เรียน

สรุปโดยรวมได้ว่า ปัจจัยในการเรียนนั้นจะมีความสัมพันธ์กับการเรียนหลายด้าน เช่น ด้านผู้เรียน ด้านครอบครัวด้านการเรียนการสอน และด้านสังคม ซึ่งสอดคล้องกับกรอบของการประเมินผลในชั้นเรียนของนักศึกษา

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียน

ได้มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวความคิดทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

1. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของบลูม (Bloom)

Bloom (1976 : 167-176) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 องค์ประกอบ ดังนี้

(1) พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน ประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

(2) คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจ และเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่างๆ ทางด้านจิตพิสัย ซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่บางอย่างยังคงอยู่

(3) คุณภาพของการสอน (Quality of instruction) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้ดี ถูกต้องหรือไม่

2. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของคลอสไมร์เออร์ (Klausmier)

Klausmier (1993 : 53-54) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ก่อนข้างครอบคลุม ดังนี้

(1) คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมองและความพร้อมทางด้านสติปัญญา ความพร้อมทางด้านร่างกาย และความสามารถทางด้านทักษะของร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติ ค่านิยม สุขภาพจิต ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ และเพศ

(2) ลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ทักษะทางร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์อายุ และเพศ

(3) พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความเป็นมิตรต่อกัน เข้าอกเข้าใจกัน มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้สภาพการจัดการเรียนการสอนที่คตินั้น นอกจากครูจะมีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ดีมีการเตรียมการสอนดี มีอุปกรณ์การสอนครบถ้วน เอาใจใส่ดี ลักษณะและขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมแล้ว ครูยังต้องคำนึงถึงความต้องการของนักเรียนและต้องพยายามตอบสนองความต้องการ จะทำให้ครูสามารถเลือกวิธีการเรียนที่เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจ ช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ ในทางตรงข้ามกัน ถ้าครูไม่คำนึงถึงความต้องการของนักเรียน จะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายการเรียนและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

(4) คุณลักษณะของกลุ่มผู้เรียน ได้แก่ โครงสร้างของกลุ่ม ตลอดจนความสัมพันธ์ของกลุ่ม เจตคติ ความสามัคคี ภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดีของกลุ่ม

(5) คุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนองต่อการเรียน การมีเครื่องมือและอุปกรณ์ในการเรียน ความสนใจต่อบทเรียน

(6) แรงผลักดันภายนอก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคนในบ้านดี สิ่งแวดล้อมดี มีวัฒนธรรมและคุณธรรมพื้นฐานดี เช่น ขยันหมั่นเพียร ความประพฤติดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Prescott 1961 : 14-15) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้าน ฐานะทางบ้าน รวมถึงความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนจะมีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของจาโคโบวิตส์ (Jakobovits)

Jakobovits (1971 : 103-115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอนสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

(1) ปัจจัยทางการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและการสอนของครู โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(2) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถ ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษาองค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด ความมานะบากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน และเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ ส่วนกลยุทธ์และวิธีการเรียน ประกอบด้วยสมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง

(3) ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษาของตนเอง ภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความเข้าใจ เจตคติที่มีต่อการเรียน ความมานะบากบั่นในการเรียน

4. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert)

Gardner and Lambert (1972 : 1-136 ; Gardner 1973 : 1-176) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียน ดังนี้

(1) เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับจากการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (home environment) อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อนและเมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญ (role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆ ในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนได้ (positive attitude)

(2) แรงจูงใจ (Motivation) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนเพื่อจะนำความรู้นั้น ไปใช้ประโยชน์ในการหางานที่ดีทำ ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือมุ่งหวังเพื่อให้จบหลักสูตร หรือเพื่อใช้อ่านเอกสารตำราในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

2.2 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของผู้เรียนที่

(3) ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการฝึกฝนทางภาษา (language training) นั้น ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา

(4) การได้รับการส่งเสริมจากบิดา มารดา (Parents' support) การส่งเสริมของบิดามารดา จะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่า การส่งเสริมของบิดามารดาของนักเรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับความซาบซึ้ง (appreciate) และยินดีที่จะศึกษา ดังนั้น บิดามารดาจึงถือว่ามีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้

(5) ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic level) คนที่มีข้อได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) หรือคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนต่ำ ตลอดจนเด็กที่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเงินจากบิดา มารดา มักจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ

(6) ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปแล้วสติปัญญาจะมีผลในการเรียน

(7) นิสัยในการเรียน (Habit of studying) การมีนิสัยในการเรียนที่ดี (good study habits) จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้

(8) เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนา (Louisiana) มลรัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง

พบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติ และพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย (Gardner and Lambert 1972 : 43)

(9) ความรู้เดิม (Knowledge background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(10) เวลาที่ใช้ในการเรียน (Time of studying) เวลาที่ใช้ในการเรียนแต่ละหลักสูตรเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมากโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนก็มีมากขึ้น (Gardner and Lambert 1972 : 9) และนอกจากนี้แล้ว ถ้าในชั่วโมงเรียนเด็กนักเรียนสามารถตั้งสติ ไม่ปล่อยจิตให้ล่องลอยไปที่อื่นมีความสนใจในการทำ การบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลาไม่นาน ไม่มัวฝันเพื่อง (day dreaming) ในขณะที่เรียนจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีความรู้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

(11) คุณภาพการสอน (Quality of teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี ตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย

(12) โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงอย่างยิ่งสำหรับการเรียน

โดยสรุปจากแนวคิดที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยใหญ่ คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านการสอน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ด้านครอบครัวและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน เป็นต้น

(3) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ (Learning Concept and Theory)

การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ตลอดชีวิต คำจำกัดความที่นักจิตวิทยา มักจะกล่าวอ้างอยู่เสมอ แต่ยังไม่ถึงกับเป็นที่ยอมรับกันอย่างสากล คือ คำจำกัดความของ คิมเบิล (Gregory A Kimble : 16) กล่าวว่า "การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงศักยภาพแห่งพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลมาจากการฝึกหรือการปฏิบัติที่ได้รับ การเสริมแรง (Learning as a relatively permanent change in behavioral potentiality that occurs as a result of reinforced practice)"

ทัศนคติของคิมเบิล (2545 : 17-18) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้เป็นงานเฉพาะบุคคล ทำแทนกันไม่ได้ ครูที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ต้องเปิดโอกาสให้เขาได้มีประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยตัวของเขาเอง

2. การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่ต้องมีการใช้กระบวนการคิด สร้างความเข้าใจ ความหมายของสิ่งต่างๆ ดังนั้นครูจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้กระบวนการคิดทำความเข้าใจสิ่งต่างๆ

3. การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม เพราะในเรื่องเดียวกัน อาจคิดได้หลายแง่หลายมุม ทำให้เกิดการขยาย เติมเต็มข้อความรู้ ตรวจสอบความถูกต้องของการเรียนรู้ตามที่สังคมยอมรับด้วย ดังนั้นครูที่ปรารถนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่นหรือแหล่งข้อมูลอื่นๆ

4. การเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน เป็นความรู้ที่เบิกบาน เพราะหลุดพ้นจากความไม่รู้นำไปสู่ความใฝ่รู้ อยากรู้อีก เพราะเป็นเรื่องน่าสนใจ ครูจึงควรสร้างภาวะที่กระตุ้นให้เกิดความอยากรู้หรือค้ำข้องใจบ้าง ผู้เรียนจะหาคำตอบเพื่อให้หลุดพ้นจากความข้องใจ และเกิดความสุขขึ้นจากการได้เรียนรู้เมื่อพบคำตอบด้วยตนเอง

5. การเรียนรู้เป็นงานต่อเนื่องตลอดชีวิต ขยายพรมแดนความรู้ได้ไม่มีที่สิ้นสุด ครูจึงควรสร้างกิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการแสวงหาความรู้ไม่รู้จักจบ

6. การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลง เพราะได้รู้มากขึ้นทำให้เกิดการนำความรู้ไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ เป็นการพัฒนาไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการพัฒนาของตัวเองด้วย

จากความหมายของการเรียนรู้ข้างต้นแยกกล่าวเป็นประเด็นสำคัญได้ 5 ประการ คือ

1. การที่กำหนดว่า การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ก็แสดงว่าผลที่เกิดจากการเรียนรู้ จะต้องอยู่ใน รูปของพฤติกรรม ที่สังเกตได้ หลังจากเกิดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนสามารถทำสิ่งหรือเรื่องที่ไม่เคยทำมาก่อนการเรียนรู้นั้น

2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างถาวร นั่นก็คือพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปนั้น จะไม่เป็นพฤติกรรมในช่วงสั้น หรือเพียงชั่วคราว และในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช่พฤติกรรมที่คงที่ที่ไม่เปลี่ยนแปลงอีกต่อไป

3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าว ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนไปอย่างทันทีทันใด แต่มันอาจเป็นการเปลี่ยนแปลงศักยภาพ (Potential) ที่จะกระทำ สิ่งต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต การเปลี่ยนแปลงศักยภาพนี้อาจแฝงอยู่ในตัวผู้เรียน ซึ่งอาจจะยังไม่ได้แสดงออกมา เป็นพฤติกรรมอย่าง ทันทีทันใดก็ได้

4. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการเปลี่ยนแปลงศักยภาพในตัวผู้เรียนนั้นจะเป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือศักยภาพอันเนื่องมาจากสาเหตุอื่นไม่ถือเป็นการเรียนรู้

5. ประสบการณ์หรือการฝึกต้องเป็นการฝึกหรือปฏิบัติที่ได้รับการเสริมแรง (Reinforced practice) หมายความว่า เพียงแต่ผู้เรียนได้ รับรางวัลหลังจากที่ตอบสนอง ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น ในแง่นี้คำว่า "รางวัล" กับ "ตัวเสริมแรง" (Reinforce) จะให้ความหมายเดียวกัน ต่างก็คือหมายถึงอะไรบางอย่างที่อินทรีย์ (บุคคล) ต้องการ

ปัจจัยสำคัญในสภาพการเรียนรู้

ในสภาพการเรียนรู้ต่างๆ ย่อมประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการด้วยกัน คือ

1. ตัวผู้เรียน (Learner)
2. เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เป็นตัวเร้า (Stimulus Situation)
3. การกระทำหรือการตอบสนอง Action หรือ Response

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory)

ทางจิตวิทยาอาจแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theory) ทฤษฎีในกลุ่มนี้ อธิบายว่าการเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ เป็นการสร้างความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ทฤษฎีที่สำคัญในกลุ่มนี้ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้วางเงื่อนไขแบบคลาสสิก หรือแบบสิ่งเร้าและทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ

2. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม (Cognitive theory) ทฤษฎีในกลุ่มนี้อธิบายว่า การเรียนรู้เป็นผลของกระบวนการคิด ความเข้าใจ การรับรู้สิ่งเร้าที่มากกระตุ้น ผสมผสานกับประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมาของบุคคล ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น ซึ่งการผสมผสานระหว่างประสบการณ์ที่ได้รับในปัจจุบันกับประสบการณ์ในอดีต จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการทางปัญญาเข้ามามีอิทธิพลในการเรียนรู้ด้วย ทฤษฎีกลุ่มนี้จึงเน้นกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) มากกว่าการวางเงื่อนไขเพื่อให้เกิดพฤติกรรม ทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มนี้ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคม การเรียนรู้แบบการหยั่งรู้ เป็นต้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy)

Bloom (176 : 16) เป็นนักการศึกษาชาวอเมริกัน เชื่อว่า การเรียนการสอนที่จะประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนแน่นอน เพื่อให้ผู้สอนกำหนดและจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวมทั้งวัดประเมินผลได้ถูกต้อง และบลูมได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้และจิตวิทยาพื้น ฐานว่า มนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ใน 3 ด้าน

คือ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย และด้านจิตใจ และนำหลักการนี้จำแนกเป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษาเรียกว่า Taxonomy of Educational objectives

Bloom's Taxonomy กล่าวถึงการจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านจะมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด เช่น

- ด้านพุทธิพิสัย เริ่มจากความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน นอกจากนี้ยังนำเสนอระดับความสามารถที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001) เป็น การจำ (Remembering) การเข้าใจ (Understanding) การประยุกต์ใช้ (Applying) การวิเคราะห์ (Analyzing) การประเมินผล (Evaluating) และการสร้างสรรค์ (Creating)

- ด้านจิตพิสัย จำแนกเป็น การรับรู้, การตอบสนอง, การสร้างค่านิยม, การจัดระบบ และการสร้างคุณลักษณะจากค่านิยม

- ด้านทักษะพิสัย จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย, ทักษะการเคลื่อนไหวอวัยวะสองส่วนหรือมากกว่าพร้อมๆกัน, ทักษะการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด

Bloom ได้แบ่งการเรียนรู้เป็น 6 ระดับ

1. ความรู้ที่เกิดจากความจำ (knowledge) ซึ่งเป็นระดับต่ำที่สุด
2. ความเข้าใจ (Comprehend)
3. การประยุกต์ (Application)
4. การวิเคราะห์ (Analysis) สามารถแก้ปัญหา ตรวจสอบได้
5. การสังเคราะห์ (Synthesis) สามารถนำส่วนต่างๆ มาประกอบเป็นรูปแบบใหม่ได้ให้แตกต่างจากรูปเดิม เน้น โครงสร้างใหม่
6. การประเมินค่า (Evaluation) วัดได้ และตัดสินได้ว่าอะไรถูกหรือผิด ประกอบการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและเกณฑ์ที่แน่ชัด

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของเมเยอร์ (Mayor)

Mayor (1984 : 38) กล่าวว่าในการออกแบบสื่อการเรียนการสอน การวิเคราะห์ความจำเป็นเป็นสิ่งสำคัญ และตามด้วยจุดประสงค์ของการเรียนที่เป็นจริง เนื้อหาควรถูกสร้างในภาพรวมความต่อเนื่อง (continuity) เงื่อนไข พฤติกรรม ควรชี้ชัดและสังเกตได้ มาตรฐานพฤติกรรมสำเร็จได้ควรมีเงื่อนไขในการช่วยเหลือ พฤติกรรมที่ได้นั้นสามารถอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบรูเนอร์ ความรู้ถูกสร้างหรือหล่อหลอมโดยประสบการณ์ (Bruner) ผู้เรียนมีบทบาทรับผิดชอบในการเรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความหมายขึ้นมาจากแง่มุมต่างๆ ผู้เรียนเลือกเนื้อหาและกิจกรรมเอง ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อม โดยแบ่งออกเป็นย่อย ๆ 3 ส่วนด้วยกัน คือ

1. พฤติกรรม ควรชี้ชัดและสังเกตได้
2. เงื่อนไข พฤติกรรมสำเร็จได้ควรมีเงื่อนไขในการช่วยเหลือ
3. มาตรฐาน พฤติกรรมที่ได้นั้นสามารถอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบรูเนอร์ (Bruner)

Jerome S. Bruner (1960 : 65-66) เป็นผู้ที่มีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนนั้น ครูสามารถช่วยจัดประสบการณ์เพื่อช่วยให้เด็กเกิดความพร้อมได้โดยไม่ต้องรอให้เด็กพร้อมตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นการเสียเวลานั้นหมายความว่าตามความคิดเห็นของบรูเนอร์แล้ว ความพร้อมเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดเร็วขึ้นได้

บรูเนอร์ได้เสนอว่าในการจัดการศึกษานั้น ควรที่จะได้คำนึงถึงทฤษฎีพัฒนาการว่าเป็นตัวเชื่อมระหว่าง ทฤษฎีความรู้ และทฤษฎีการสอน (A theory of development must be link both to a theory of instruction) ซึ่งหมายความว่า ทฤษฎีพัฒนาการจะเป็นตัวกำหนดเนื้อหา (knowledge) และวิธีการสอน (instruction) ในการที่จะนำเนื้อหาใดมาสอนเด็กนั้นควรพิจารณาว่าในขณะที่เด็กมีพัฒนาการอยู่ในระดับใด มีความสามารถเพียงใด เราก็ปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความสามารถของเด็กที่จะเรียนหรือที่จะรับรู้ได้ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับเด็กในวัยนั้น ดังนั้นเราก็สามารถสอนให้เด็กเกิดความพร้อมได้โดยไม่ต้องรอ ดังที่บรูเนอร์ได้กล่าวว่า “เราจะสามารถสอนวิชาใดๆก็ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมให้กับเด็กคนใดคนหนึ่งในระดับอายุใดก็ได้...”

any subject can be taught effectively in some intellectually honest form to any child at any stage of development (1960) ซึ่งความพร้อมในที่นี้ของบรูเนอร์หมายถึงความสามารถที่เด็กจะเรียนทักษะอย่างง่าย ๆ ได้ก่อนซึ่งทักษะนี้เป็นพื้นฐานของทักษะที่ยากต่อไป ซึ่งบรูเนอร์ได้กล่าวไว้ว่า...one teaches readiness or provides opportunities for its nurture; one does not simply wait for it. Readiness, in these terms, consists of mastery of those simple skills that permit one to reach higher skills’

บรูเนอร์มองเห็นว่าในการจัดการศึกษานั้น ควรที่จะทำให้นเนื้อหาวิชามีความต่อเนื่องกัน ถ้าเราทราบว่เนื้อหาวิชาใดเป็นสิ่งจำเป็นที่เด็กจะต้องเรียน หรือจะต้องใช้เมื่อตอนโต ก็ให้รับนำเนื้อหาวิชานั้นมาสอนให้เด็กตั้งแต่ที่เขายังเล็กๆ โดยที่ปรับเนื้อหาวิชานั้นให้เหมาะสมกับความสามารถ

ในการคิด หรือการรับรู้ของเด็ก หรือใช้ภาษาที่เด็กจะเข้าใจได้ ดังนั้น เราก็สามารถนำเนื้อหาวิชาใดๆ มาสอนกับเด็กในระดับอายุเท่าใดก็ได้ ถ้ารู้จักใช้วิธีการที่เหมาะสม ซึ่งได้แก่

1. ความรู้ถูกสร้างหรือหล่อหลอมโดยประสบการณ์
2. ผู้เรียนมีบทบาทรับผิดชอบในการเรียน
3. ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความหมายขึ้นมาจากแง่มุมต่าง ๆ
4. ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง
5. ผู้เรียนเลือกเนื้อหาและกิจกรรมเอง
6. เนื้อหาควรถูกสร้างในภาพรวม

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์ (Tylor)

Ralph W. Tylor (1969 : 32) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ความต่อเนื่อง (continuity) หมายถึง ในวิชาทักษะ ต้องเปิดโอกาสให้มีการฝึกทักษะในกิจกรรม และประสบการณ์บ่อย ๆ และต่อเนื่องกัน
2. การจัดช่วงลำดับ (sequence) หมายถึง หรือการจัดสิ่งที่มีความง่ายไปสู่สิ่งที่มีความยาก ดังนั้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ จึงควรให้มีการเรียงลำดับก่อนหลัง เพื่อให้ได้เรียนเนื้อหาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
3. บูรณาการ (integration) หมายถึง การจัดประสบการณ์จึงควรเป็นในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความคิดเห็น และได้แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกัน เนื้อหาที่เรียนเป็นการเพิ่มความสามารถทั้งหมดของผู้เรียนที่จะได้ใช้ประสบการณ์ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ประสบการณ์การเรียนรู้จึงเป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่แวดล้อม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne)

Robert Gagne (1977 : 58-59) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ 8 ขั้น ได้แก่

1. การจูงใจ (Motivation Phase) การคาดหวังของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้
2. การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Apprehending Phase) ผู้เรียนจะรับรู้สิ่งที่สอดคล้องกับความตั้งใจ
3. การปรุ้งแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) เพื่อให้เกิดความจำระยะสั้นและระยะยาว
4. ความสามารถในการจำ (Retention Phase)
5. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase)

6. การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase)

7. การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase)

8. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) ผู้เรียนได้รับทราบผลเร็วจะทำให้มีผลดีและประสิทธิภาพสูง

องค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ จากแนวคิดนักการศึกษา กายเอ่ (Gagne) คือ

- ผู้เรียน (Learner) มีระบบสัมผัสและ ระบบประสาทในการรับรู้
- สิ่งเร้า (Stimulus) คือ สถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
- การตอบสนอง (Response) คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้

การสอนด้วยสื่อตามแนวคิดของกายเอ่ (Gagne) ได้แก่

1. ได้รับความสนใจ มีโปรแกรมที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น ใช้ การ์ตูน หรือ กราฟิก ที่ดึงดูดสายตา

2. ความอยากรู้อยากเห็นจะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียน การตั้งคำถามก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง

3. บอกวัตถุประสงค์ ผู้เรียนควรทราบถึงวัตถุประสงค์ ให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนเพื่อให้ทราบว่าบทเรียนเกี่ยวกับอะไร

4. กระตุ้นความจำผู้เรียน สร้างความสัมพันธ์ในการโยงข้อมูลกับความรู้ที่มีอยู่ก่อน เพราะสิ่งนี้สามารถทำให้เกิดความทรงจำในระยะยาวได้เมื่อได้โยงถึงประสบการณ์ผู้เรียน โดยการตั้งคำถาม เกี่ยวกับแนวคิด หรือเนื้อหาอื่นๆ

5. เสนอเนื้อหา ขั้นตอนนี้จะเป็นการอธิบายเนื้อหาให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อชนิดต่างๆ ในรูป กราฟิก หรือ เสียง วิดีโอ

6. การยกตัวอย่าง การยกตัวอย่างสามารถทำได้โดยกรณีศึกษา การเปรียบเทียบ เพื่อให้เข้าใจได้ซาบซึ้ง

7. การฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะหรือพฤติกรรม เป็นการวัดความเข้าใจว่าผู้เรียนได้เรียนถูกต้อง เพื่อให้เกิดการอธิบายซ้ำเมื่อรับสิ่งที่ผิด

8. การให้คำแนะนำเพิ่มเติม เช่น การทำแบบฝึกหัด โดยมีคำแนะนำ

9. การสอบ เพื่อวัดระดับความเข้าใจ

10. การนำไปใช้กับงานที่ทำในการทำสื่อควรมี เนื้อหาเพิ่มเติม หรือหัวข้อต่างๆ ที่ควรจะมีเพิ่มเติม

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีที่กายเอ่ได้ให้ความหมายไว้ในปี 1977 แต่ในปัจจุบันก็ยังสามารถนำทฤษฎีนี้มาใช้ได้ ซึ่งในอดีตจะใช้ทฤษฎีนี้ในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนซึ่งผู้สอนอาจจะ

มอบหมายงาน หรือให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดซึ่งจะใช้ทฤษฎีนี้มาใช้ในการทำงานของผู้เรียนแต่ในปัจจุบันมักจะใช้ทฤษฎีนี้ในการออกแบบและพัฒนาสื่อการสอน เช่น สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน, เว็บไซต์ การสอน

จากแนวความคิดในทฤษฎีการเรียนรู้ดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การเรียนรู้ คือกระบวนการที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิด คนสามารถเรียนรู้ได้จากการได้ยืมการสัมผัส การอ่าน การใช้เทคโนโลยี การเรียนรู้ของเด็กและผู้ใหญ่จะต่างกัน เด็กจะเรียนรู้ด้วยการเรียนในห้อง การซักถาม ผู้ใหญ่มักเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ที่มีอยู่ แต่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ผู้สอนนำเสนอ โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอนจะเป็นผู้ที่สร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ที่จะให้เกิดขึ้นเป็นรูปแบบใดก็ได้เช่น ความเป็นกันเอง ความเข้มงวดกวดขัน หรือความไม่มีระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างเงื่อนไข และสถานการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการสอน รวมทั้งการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน

(4) แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษา (Learning Management Concept)

การจัดการศึกษาเป็นกระบวนการที่มีองค์ประกอบหลายประการ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่พึงปรารถนาในการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ การจัดการศึกษาจึงเป็นความจำเป็นที่ทุกประเทศต้องดำเนินการ เพื่อยกระดับคุณภาพประชากรและเพิ่มขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระหว่างประเทศ

ความหมายของการจัดการศึกษา

ภิญโญ สาธร (2529 : 6) กล่าวว่า การจัดการศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายคนร่วมมือกันดำเนินการเพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชน ประชาชน หรือสมาชิกของสังคมในทุก ๆ ด้าน เช่น ความสามารถ ทักษะ ทักษะ พฤติกรรม ค่านิยมหรือคุณธรรม ทั้งในด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ เพื่อให้บุคคลดังกล่าวเป็นสมาชิกที่ดีและมีประสิทธิภาพของสังคม โดยกระบวนการต่าง ๆ ที่มีเป็นระเบียบแบบแผนและไม่เป็นระเบียบแบบแผน ทั้งในและนอกโรงเรียน

กิติมา ปรีดีดิลก (2532 : 4) กล่าวว่า การจัดการศึกษา หมายถึง ความพยายามที่จัดดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องของการศึกษา อันได้แก่ โรงเรียน หลักสูตร ครู อาจารย์ นักเรียน วัสดุอุปกรณ์ ตำราเรียน และอาคารสถานที่ เป็นต้น ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความพยายามที่จะจัดดำเนินงานทุกอย่างที่เกี่ยวกับการศึกษา โดยให้มีผลผลิต คือผู้เรียนหรือนักเรียนที่มีคุณภาพในที่สุด

สุรวุฒ ศิริวัช (2532 : 16-45) กล่าวว่า การจัดการศึกษา หมายถึง การจัดการธุรกิจทางการศึกษา จะต้องใช้ปัจจัยต่าง ๆ จำนวนมาก หากมีการจัดการที่ดีแล้ว จะประหยัดกำลังคน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ และเวลาได้อีกมาก โรงเรียนจัดเป็นองค์กรขนาดใหญ่ ในการบริหารจึงจำเป็นต้องมี ขบวนการบริหารอย่างเป็นระบบที่ดีพอ

ปรัชญา เวสารัชช (2545 : 7) ได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาว่า เป็นกระบวนการ อย่างเป็นระบบ โดยมีเป้าหมายชัดเจน คือการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา คุณธรรม ค่านิยม ความคิด การประพฤติปฏิบัติ ฯลฯ โดยคาดหวังว่า คนที่มีคุณภาพ นี้จะทำให้สังคมมีความมั่นคง สงบสุข เจริญก้าวหน้าทันโลก แข่งขันกับสังคมอื่นในเวทีระหว่าง ประเทศได้ คนในสังคมมีความสุข มีความสามารถประกอบอาชีพการงานอย่างมีประสิทธิภาพ และ อยู่ร่วมกันได้อย่างสมานฉันท์

เนื่องจากการจัดการศึกษาเป็นกระบวนการที่เป็นระบบ ดังนั้น การจัดการศึกษาจึง จำเป็นต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง มีบุคคลและหน่วยงานที่รับผิดชอบเข้าร่วมดำเนินการ มีรูปแบบ ขั้นตอน กติกาและวิธีการดำเนินการ มีทรัพยากรต่าง ๆ สนับสนุน และต้องมีกระบวนการประเมิน ผลการจัดการศึกษาที่เที่ยงตรง และเชื่อถือได้ด้วย

ทั้งนี้ ผลผลิตการจัดการศึกษาได้แก่ผู้ที่ได้รับการศึกษา ส่วนผลลัพธ์หรือผลสะท้อนสุดท้าย คือ การมีพลเมืองที่มีคุณภาพ และสังคมมีสภาพที่พึงประสงค์

ดังนั้น กล่าวโดยสรุปได้ว่า การจัดการศึกษา หมายถึง กิจกรรมทางการศึกษาทุกอย่างที่คณะ บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ร่วมมือกันดำเนินการเพื่อพัฒนาสมาชิกของ สังคมในทุก ๆ ด้าน ให้ได้ผลผลิต คือ บุคคลดังกล่าวเป็นสมาชิกที่ดีและมีประสิทธิภาพของสังคม โดยมีกระบวนการบริหารที่เป็นระบบ ทั้งในและนอกระบบโรงเรียน

ความจำเป็นในการจัดการศึกษา

ปรัชญา เวสารัชช (2545 : 19-21) กล่าวว่าการศึกษาเป็นเรื่องที่ต้องมีการจัดการ ไม่ใช่เรื่อง ที่จะให้ใครรับไปทำโดยไม่มีเป้าหมาย ไม่มีมาตรฐาน ไม่ได้คุณภาพ เพราะยอมทำให้การศึกษาไม่มี ทิศทางไม่เป็นระบบ ไม่คุ้มค่า และหากจัดผิดพลาดก็ยากที่จะแก้ไข เพราะกระบวนการศึกษา เช่น ค่าธรรมเนียมต่างๆ ได้ซึมซับเข้าไปในใจของผู้เรียนเสียแล้ว

การจัดการศึกษาเป็นเรื่องของการลงทุนที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์แต่ละคน และเป็นการลงทุนเพื่อการอยู่รอดและพัฒนาของสังคม ทั้งนี้ เพราะการศึกษาส่งผลกระทบและมี อิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม วิทยาการและเทคโนโลยีที่จำเป็น ในการทำงานและการใช้ชีวิต ยิ่งการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วอันเป็นผล

จากพัฒนาการทางเทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีด้านการสื่อสารใหม่ๆ พัฒนาการเหล่านี้ย่อมท้าทายต่อการจัดการศึกษา เพราะได้เปิดโอกาสและให้ช่องทางการเรียนรู้แก่บุคคลจำนวนมาก โดยให้รับรู้มากขึ้นและมีเส้นจีดคั่นด้านระยะทางน้อยลงกว่าเดิมมาก การจัดการศึกษาจึงเป็นเรื่องจำเป็น เพราะต้องการทรัพยากร (คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ เทคโนโลยี) สนับสนุนจำนวนมาก ต้องมุ่งไปสู่เป้าหมายที่พึงประสงค์ร่วมกันของสังคม ต้องนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของมนุษย์อย่างแท้จริง ในแง่นี้ การจัดการศึกษาจึงต้องมีการกำหนดเพื่อประกันว่ามนุษย์ได้รับการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ ตรงตามเป้าหมายร่วมกัน รวมทั้งมีการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา

ในขณะที่การจัดการศึกษามุ่งเป้าหมายระยะยาวสำหรับการพัฒนาของแต่ละบุคคล และการพัฒนาสังคม แต่การจัดการศึกษาโดยทั่วไปย่อมมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งบรรลุหลายประการ ได้แก่

1. ให้บริการทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ โดยถ่ายทอดหรือปลูกฝังเนื้อหาความรู้ความเข้าใจที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ได้รับการศึกษาวางตัวได้เหมาะสมในสังคม และมีความสามารถประกอบอาชีพตามความถนัด ความสนใจ หรือตามโอกาสของแต่ละคนได้ สถานศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียกว่า โรงเรียน มหาวิทยาลัย ศูนย์การเรียน สถานศึกษาปฐมวัย ทำหน้าที่เป็นผู้ให้บริการทางการศึกษา

2. เตรียมเด็กก่อนวัยเรียนให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ และจัดให้เด็กในวัยเรียนได้รับการศึกษาเพื่อการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองต่อเนื่อง โดยส่งเสริมเกื้อหนุนให้เด็กก่อนวัยเรียนขั้นพื้นฐาน ได้มีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย เซวาน์ปัญญา ความสนใจ ที่เหมาะสม มีความพร้อมในการศึกษาระดับสูงขึ้นไป การจัดการส่วนนี้ โดยทั่วไปเป็นความร่วมมือระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครอง สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เป็นต้น ส่วนเด็กในวัยเรียนทุกระดับจะได้รับการศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการเตรียมตัวระดับพื้นฐาน และเพื่อมีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ การงานต่อไป

3. ให้โอกาสทางการศึกษา โดยเข้าถึงผู้รับบริการที่ไม่สามารถเข้ารับการศึกษาดตามปกติ ที่มีอยู่หลากหลาย การจัดการศึกษาลักษณะนี้มุ่งไปที่ผู้ด้อยโอกาสต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มิฐานะยากจน ผู้ที่พลาดโอกาสได้รับการศึกษาในบางช่วงของชีวิต ผู้ที่มีปัญหาทางร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา การจัดการศึกษาเช่นนี้มักดำเนินการโดยสถานศึกษาเฉพาะด้าน เช่น โรงเรียนสอนคนตาบอด โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ หรือโดยวิธีการอื่นนอกระบบและตามอัธยาศัย เช่น ศูนย์การเรียนรู้การศึกษาในระบบทางไกล เป็นต้น

4. ตอบสนองความต้องการทางการศึกษาระดับสูงในเชิงคุณภาพ วัตถุประสงค์นี้มุ่งส่งเสริมให้ประชาชนมีโอกาสได้พัฒนาความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน เพื่อประโยชน์ในการประกอบอาชีพ ซึ่งอาจดำเนินการโดยสถาบันอุดมศึกษาที่เน้นการวิเคราะห์วิจัยระดับสูง มุ่งคิดค้นเนื้อหาสาระที่แปลกใหม่จากเดิม นอกจากนี้ยังรวมถึงการฝึกอบรมเฉพาะทาง เช่น ด้านการเกษตร การอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์สุขภาพ เป็นต้น มักดำเนินการในรูปแบบการประชุมสัมมนา การฝึกอบรม การดูงาน การฝึกปฏิบัติเฉพาะ ฯลฯ

5. พัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคลให้เต็มตามความสามารถ และตอบสนองวิสัยทัศน์ในการพัฒนาประเทศ วัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาข้อนี้เน้นการพัฒนามนุษย์ในลักษณะบูรณาการคือให้มีความสมบูรณ์ครบถ้วนทุกด้าน ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา คุณธรรม ความคิด ความสำนึก ความรับผิดชอบ ฯลฯ ซึ่งตามปกติควรเป็นหน้าที่ของสถานศึกษา แต่หากสถานศึกษาไม่สามารถดูแลให้ครบถ้วนได้ ก็ต้องจัดส่วนเสริมเติมในลักษณะการฝึกอบรมเฉพาะ การแทรกในกิจกรรมการเรียนการสอนปกติ หรือการใช้สื่อต่างๆช่วยเสริม วัตถุประสงค์ส่วนนี้ยังรวมไปถึงการพัฒนาทักษะและคุณภาพของผู้ที่ทำงานแล้วหรือผู้ที่ผ่านการศึกษามาก่อนการปกติ ให้สามารถติดตามความรู้ใหม่ๆและวิทยาการที่มีการเปลี่ยนแปลงได้อย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้นนี้เป็นตัววัดความสามารถในการจัดการของผู้บริหาร จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้บริหารต้องกำหนดเกณฑ์จากวัตถุประสงค์ที่ระบุ และผู้บริหารก็จะต้องได้รับการประเมินจากเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่กำหนดด้วย

องค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษา

องค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษามี 8 องค์ประกอบ ได้แก่

1. สาระเนื้อหาในการศึกษา ในกรณีที่มีการจัดการศึกษาอย่างเป็นระบบ ผู้จัดการศึกษามักจัดทำหลักสูตรเป็นตัวกำหนดเนื้อหาสาระ หลักสูตรเหล่านี้อาจเป็นหลักสูตรกลางที่ใช้สำหรับการศึกษาแต่ละระดับ แต่ขณะเดียวกันก็ควรเปิดโอกาสให้สถานศึกษาแต่ละแห่งสามารถจัดเนื้อหาสาระที่เหมาะสมกับท้องถิ่นได้ด้วย เนื้อหาสาระในการศึกษานั้นควรทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษา ทั้งนี้ครูต้องทบทวนเนื้อหาสาระที่ตนสอนเพื่อปรับแก้ไขให้ถูกต้องทันสมัย และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน หากเห็นว่าเนื้อหาผิดพลาดหรือล้าสมัย ควรแจ้งผู้บริหารให้ทราบ

2. ครู ผู้สอน หรือผู้ให้การเรียนรู้ ผู้ถ่ายทอดเนื้อหาสาระได้แก่ครูและอาจารย์ ซึ่งถือเป็นผู้ประกอบวิชาชีพชั้นสูง บุคคลเหล่านี้ต้องได้รับการศึกษาอบรมมาทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการถ่ายทอด เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้และสาระวิชาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ เงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งสำหรับครูและอาจารย์คือต้องมีความตื่นตัวอยู่เสมอในการติดตามเรียนรู้เนื้อหาวิชาการวิชาชีพใหม่ๆ และวิทยาการด้านการเรียนการสอน ตลอดเวลา บางกรณีต้องมีการศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ ด้วย อนึ่ง ครูและอาจารย์ต้องพัฒนาความสามารถในการประยุกต์สาระเนื้อหาและองค์ความรู้ใหม่ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

3. สื่อและอุปกรณ์สำหรับการศึกษา สื่อและอุปกรณ์ต่างๆ เช่น อาคาร สถานที่ โต๊ะ เก้าอี้ กระดานเขียน หนังสือ แบบเรียน สมุด ดินสอ ตลอดจนถึงอุปกรณ์ที่ทันสมัยที่มีราคาแพงทั้งหลาย เช่น อุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ เหล่านี้ สื่อและอุปกรณ์เหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่จำเป็นสำหรับการจัดการศึกษา ครูและผู้บริหารสถานศึกษาจึงมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลให้สิ่งเหล่านี้มีอย่างเพียงพอ อยู่ในสภาพใช้งานได้ และใช้สื่อเหล่านี้เป็นส่วนช่วยให้เกิดการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ครูที่มีคุณภาพต้องสามารถผลิตและพัฒนาสื่อและอุปกรณ์การศึกษาสำหรับการสอนของตนด้วย

4. รูปแบบวิธีการเรียนการสอน การศึกษายุคใหม่นั้นมีความแตกต่างไปจากการศึกษายุคก่อนซึ่งเน้นที่ตัวครู ระบบการศึกษายุคใหม่เน้นความสำคัญที่ตัวผู้เรียน ดังนั้น รูปแบบวิธีการเรียนการสอนใหม่จึงแตกต่างไปจากเดิม จึงเกิดคำว่า “ปฏิรูปการเรียนรู้” ซึ่งนำไปสู่กระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่น การระดมความคิด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การนำชมนอกสถานที่ เรียน การใช้อุปกรณ์เครื่องมือประกอบ รูปแบบวิธีการเรียนการสอนใหม่นี้ ผู้สอนพึงระมัดระวังเลือกใช้ให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนแต่ละกลุ่ม และจำเป็นต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ประกอบการทำความเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียนของตน

5. ผู้บริหารและบุคลากรที่ทำหน้าที่สนับสนุนการศึกษา ในการจัดการศึกษา ยังมีผู้ที่รับผิดชอบที่อาจไม่ได้เป็นผู้ถ่ายทอดโดยตรงอีกหลากหลาย ได้แก่ ผู้บริหารซึ่งมีหน้าที่จัดการศึกษาที่ตนรับผิดชอบให้เป็นที่เรียบร้อย นำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ และยังจำเป็นต้องมีบุคลากรทางการศึกษาอื่นร่วมด้วย เช่น เจ้าหน้าที่ธุรการ งานทะเบียน งานโภชนาการและสุขอนามัย รวมทั้งฝ่ายสนับสนุนอื่นๆ

6. เงินทุนสนับสนุน การจัดการศึกษาเป็นเรื่องของการลงทุน ซึ่งผู้ลงทุนอาจเป็นรัฐบาล ในฐานะผู้รับผิดชอบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ผู้ปกครอง ผู้เรียน ชุมชน เป็นต้น เงินทุนเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้การจัดการศึกษาเกิดผลตามเป้าหมาย

7. สถานที่ศึกษาและบรรยากาศแวดล้อม การจัดการศึกษาในระบบที่ยังต้องอาศัยชั้นเรียนยังเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้นอาคารสถานที่ ห้องเรียน และบรรยากาศแวดล้อมที่ใช้ในการจัดการศึกษาจึงเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ ถึงแม้จะมีการจัดการศึกษาโดยใช้สื่อทางไกลก็ตาม ก็ยังต้องมีสถานที่สำหรับการบริหารจัดการ การผลิตและถ่ายทอดสื่อ หรือการทำงานของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ยังต้อง

ใช้อาคารเป็นสถานที่สำหรับการเรียนการสอน สิ่งที่ผู้บริหารและผู้จัดการศึกษาต้องสนใจดูแลคือ ความเพียงพอ เหมาะสม ปลอดภัย และการมีบรรยากาศแวดล้อมที่เอื้อการเรียนรู้ ส่วนครูก็ต้องรับผิดชอบในการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เหมาะสม หากจำเป็นต้องใช้งบประมาณปรับปรุงก็ควรแจ้งผู้บริหารให้ช่วยดำเนินการ

8. ผู้เรียน ผู้เรียนหรือผู้ศึกษาถือเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นที่สุดของการจัดการศึกษา เพราะผู้เรียนคือผู้รับการศึกษา และเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา การปรับเปลี่ยนความรู้และพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นดัชนีชี้วัดผลสัมฤทธิ์ของการจัดการศึกษา การจัดการศึกษาจึงครอบคลุมขั้นตอนที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ตั้งแต่การเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ การให้การศึกษอาบรม การประเมิน และการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้เป้าหมายการจัดการศึกษาในภาพรวมจึงมิได้จำกัดวงแคบเฉพาะในสถานที่ แต่มุ่งที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีปรัชญาพื้นฐานสำคัญคือ “ทุกคนต้องเป็นส่วนสำคัญของการจัดการศึกษา และการศึกษาต้องจัดสำหรับคนทุกคน”

(5) แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา (Learning Management of Higher Education Concept)

การจัดการอุดมศึกษาของไทย ได้เริ่ม มาตั้งแต่รัชสมัยของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และอุดมศึกษา สมัยนั้นมีหลากหลาย เช่น โรงเรียนกฎหมาย โรงเรียน แพทย์ และโรงเรียนข้าราชการพลเรือน เป็นต้น ซึ่งต่อมา โรงเรียน ข้าราชการพลเรือน ได้รับการยกฐานะเป็น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของไทย จากนั้น ได้มี การจัดตั้งมหาวิทยาลัย แห่งอื่นๆ ขึ้นอีก ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเหล่านี้สังกัดอยู่ในกระทรวงต่างๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สังกัดกระทรวงเกษตร เป็นต้น

จนถึงปี พ.ศ.2502 รัฐบาลสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรีได้ตราพระราชบัญญัติ โอนมหาวิทยาลัยทุกแห่งไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีเนื่องจาก ได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งสภาการศึกษาแห่งชาติขึ้น ในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี และเห็นว่า การที่มหาวิทยาลัยแยกกันอยู่ต่างกระทรวง เป็นเรื่องยากลำบากในการปกครอง และการสร้างมาตรฐานการศึกษา การโอนมารวมอยู่ในสำนักนายกรัฐมนตรีทั้งหมด จะเป็นการสะดวกในการดำเนินการทั้งในด้านวิชาการ และธุรการ และจะบรรลุผลตาม เจตนารมณ์ของการจัดตั้งสภาการศึกษาแห่งชาติ เพื่อ

อำนาจประโยชน์ต่อการเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลในขณะนั้น

ในปีพ.ศ. 2514 สภาการศึกษาแห่งชาติ และที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้ร่วมกันเสนอความเห็นต่อจอมพลถนอม กิตติขจร หัวหน้าคณะปฏิวัติว่า มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีอิสระในการปกครองตนเอง มีเสรีภาพทางวิชาการในการถ่ายทอด และแสวงหาความรู้ โดยถือหลักความเป็นเลิศทางวิชาการ จึงควรแยกมหาวิทยาลัยออกจากระบบราชการ เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล หากไม่สามารถดำเนินการได้ ควรจัดตั้งทบวงอิสระ หรือทบวงในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของมหาวิทยาลัยต่างๆ ซึ่ง ต่อมารัฐบาลได้จัดตั้งทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการ และกำกับการศึกษาของรัฐในระดับอุดมศึกษานอกเหนือจาก ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ และได้กำหนดระเบียบการปฏิบัติราชการของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐขึ้น เพื่อให้รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยมีอำนาจในการกำหนดนโยบาย และแผนการจัดการศึกษา กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษา และการบริหารงานบุคคล พิจารณาการเสนอ และพิจารณาอนุมัติการจัดตั้งยุบรวม และเลิกมหาวิทยาลัย คณะ และภาควิชา ตลอดจนการติดตามประเมินผลการจัดการศึกษา และเป็นศูนย์ประสานงานด้านการจัดการศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัย เป็นต้น และในปี พ.ศ. 2520 รัฐบาลสมัยนายธานินทร์ กรัยวิเชียร เป็นนายกรัฐมนตรีได้ตราพระราชบัญญัติ เปลี่ยนชื่อทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็น ทบวงมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีการโอนงานกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจากกระทรวงศึกษาธิการ มาอยู่ในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยด้วย และได้ยกฐานะเป็นทบวงอิสระ มีฐานะเท่ากระทรวงไม่อยู่ในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารงาน และได้ตราพระราชบัญญัติระเบียบการปฏิบัติราชการของทบวงมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2520 ขึ้นแทน

ต่อมาพระราชบัญญัตินี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อปีพ.ศ. 2537 เพื่อให้มีอำนาจครอบคลุมมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ และอยู่ภายใต้ การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งปัจจุบันมี 4 แห่งคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง โดยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี เป็นมหาวิทยาลัยแรก ที่ปรับเปลี่ยนสถานภาพจาก สถาบันที่เป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับเมื่อ ปี พ.ศ.2541 ตามนโยบายของรัฐบาล ที่จะให้มหาวิทยาลัยของรัฐทุกแห่ง ที่เป็นส่วนราชการออกจากระบบราชการ (http://www.mua.go.th/histo/index1_2.html)

ในปัจจุบัน การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ “สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือ สกอ. กระทรวงศึกษาธิการ” ซึ่งมีสถาบันอุดมศึกษาในสังกัด 157 แห่งทั่วประเทศ (พ.ศ. 2554) โดยแบ่งเป็น

สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ 78 แห่ง

สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐบาล 14 แห่ง

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน 69 แห่ง

วิทยาลัยชุมชน 19 แห่ง

นอกจากนี้ ยังมีการจัดการศึกษาโดย มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือ บัณฑิตวิทยาลัย ที่อาจจะไม่ได้อยู่ในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เช่น วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของ กระทรวงกลาโหม นอกจากนี้ โรงเรียนสาธิตก็ยังคงสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา)

การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในระบบอุดมศึกษา

การเรียนการสอนในสังคมสารสนเทศปัจจุบันมีสภาพเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างรวดเร็ว ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน นับตั้งแต่ผู้วางนโยบายการศึกษา ผู้บริหารการศึกษา ผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ จำเป็นต้องปรับกระบวนการเรียนรู้สามารถป้องกันปัญหาให้สอดคล้องทันสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปของสังคมสภาพสังคมไทยในปัจจุบันเผชิญกับปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ วิกฤติทางสังคมซึ่งมีผลมาจากการจัดการศึกษา การดำเนินการแก้ไขปัญหาของสังคมในปัจจุบัน จึงมุ่งเน้นในการกำหนดคุณสมบัตินักเรียนตามแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2559) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545 : 50) และมาตรา 6 ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (Office of the Nation Education Commission, 2003 :4) ที่ระบุว่าจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรมมีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2545) จึงได้อัญเชิญแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศ โดยยึดหลักทางสายกลาง เพื่อให้ประเทศรอดพ้นจากวิกฤติ สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล มีคุณภาพยั่งยืนภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ และสถานการณ์เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ ให้มีสำนึกในคุณธรรมความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียรมีสติปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลง

อย่างรวดเร็วและกว้างขวางทางด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

ในการพัฒนาประเทศจะต้องมีวิธีการนำไปสู่สังคมที่มีคุณภาพทั้งทางเศรษฐกิจสังคม และการเมือง สามารถพึ่งตนเอง มีภูมิคุ้มกันและรู้เท่าทัน โลก ทำอย่างไรจึงจะให้คนไทยส่วนใหญ่มีการศึกษาและรู้จักเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต เป็นคนดี มีคุณธรรมและซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียน สามารถรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่นควบคู่ไปกับการสืบสานวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม ดำรงไว้ซึ่งคุณธรรมและคุณค่าทางสังคมไทยที่มีความสมานฉันท์และเอื้ออาทรต่อกัน อันจะเป็นรากฐานของการพัฒนาอย่างสมดุล มีคุณธรรมและยั่งยืน

การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในระบบอุดมศึกษา ล้วนแล้วแต่มีปรัชญาการศึกษา เป็นของตนเองแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันใน โครงสร้างและแนวความคิดในเรื่องการจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามภารกิจที่กำหนดไว้ใน การจัดการอุดมศึกษาของแต่ละสถาบันการศึกษา หลักสูตรจึงเป็นสิ่งกำหนดในเรื่องของเนื้อหาวิชาและ ประสบการณ์ที่จะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ต้องเป็น ไปเพื่อสร้างปัญญา ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ คุณธรรม และความสมบูรณ์ให้กับนิสิตนักศึกษาและบัณฑิตของตนตลอดจนเพื่อพัฒนาและสร้าง องค์ความรู้ใหม่ การบริหารวิชาการให้แก่ชุมชนและสังคม การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและ การศึกษาตลอดชีวิตและช่วยเหลือร่วมมือกับการศึกษาทุกระดับ

หลักการที่สำคัญเพื่อให้การดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาดำเนินต่อไปอย่างเต็ม สักยภาพ ควรยึดหลักการดังนี้ (พรชูลี อาชาวอรุณ 2546 : 40) คือ

1. สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง ควรยึดหลักการกระจายอำนาจในการบริหาร และ จัดการ อุดมศึกษา ความมีอิสระในการปกครองตนเอง ความอิสระ และความคล่องตัวในการดำเนินงาน และความมีเสรีภาพทางวิชาการ และมีระบบที่ตรวจสอบและวัดได้

2. สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง พึงมีหน้าที่และรับผิดชอบต่อผู้เรียนสาธารณะชน และ สังคม ของประเทศ

3. สถาบันอุดมศึกษา พึงได้รับการจัดสรรงบประมาณแบบหมวดเงินอุดหนุนทั่วไปเพื่อ ความคล่องตัวในการบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาทั้งในระบบ นอก ระบบ และตามอรัยาศัย ดำเนินการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

สถาบันอุดมศึกษาทุกระบบจึงมีหน้าที่จัดดำเนินการให้ครอบคลุมภารกิจทั้ง 6 ด้าน ดังต่อไปนี้ (พรชูลี อาชาวอรุณ 2546: 40-44) คือ

1. การวิจัยเพื่อพัฒนาและสร้างองค์ความรู้
2. จัดการเรียนการสอนและฝึกอบรม เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

3. รับผิดชอบดูแล แก้ปัญหา ร่วมมือ และส่งเสริมให้เกิดความเข้มแข็งของชุมชนและ
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

4. ชำรงรักษา สืบสาน รังสรรค์ เผยแพร่วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย
5. สนับสนุนการเรียนรู้ขั้นสูง และการศึกษาตลอดชีวิต
6. การให้ความช่วยเหลือและร่วมกันจัดการศึกษาทุกระดับ

หลักสูตรในระดับอุดมศึกษาจึงควรมีแนวทางในการดำเนินงานภารกิจให้ครอบคลุมภารกิจ
ทั้ง 6 ด้านดังกล่าวและควรมีการติดตามการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนรู้ (สถาบันราชภัฏ
กาญจนบุรี 2545: 5) เพื่อให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงไปของสังคมและผู้เรียน เช่น สร้าง
หลักสูตรใหม่ที่มีองค์ประกอบบัณฑิตและความคาดหวังในบัณฑิตที่เป็นองค์รวม ไม่แยกการเรียนรู้
เป็นรายวิชา แต่ควรพัฒนาเป็นชุดวิชาที่เชื่อมโยงแนวความคิดและหลักวิชาต่างๆเพื่อการเรียนรู้ความ
จริง และการสร้างสรรค์ปัญญาและคุณความดีหรือจิตวิญญาณ สร้างหลักสูตรใหม่ในระดับปริญญา
ตรีที่มีความสมบูรณ์ และบูรณาการความรู้หรือภูมิปัญญา วิธีการดำเนินชีวิตและความสามารถในการ
วิชาชีพที่มุ่งการฝึกฝนและการปฏิบัติตนที่สามารถออกไปทำงานได้จริงตรงกับสภาพจริงของการ
ทำงาน ลักษณะหลักสูตรที่สะท้อนความเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นควรมีชุดวิชาการ
แก้ปัญหาของสังคม ชุดวิชาท้องถิ่นและการพัฒนาท้องถิ่น เป็นต้น กระบวนการเรียนรู้ต้อง
ปรับเปลี่ยนจากการถ่ายทอดความรู้เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน
ระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ และระหว่างผู้เรียนกับผู้คนในสังคม กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการฝึก
ปฏิบัติ การทำได้ คิดได้ ตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนา
หลักสูตรและการเรียนรู้ การออกแบบหลักสูตรที่คำนึงถึงความต้องการของท้องถิ่น การเรียนรู้จาก
ชาวบ้าน คณาจารย์ต้องกระตุ้นหรือสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เรียนเกิดความต้องการในการเรียนรู้ ให้
ผู้เรียนเกิดพลังถึงขั้นร้อนวิชาที่จะออกไปวางแผนและแก้ปัญหาต่างๆ ได้

องค์ประกอบของหลักสูตรระดับอุดมศึกษา

การจัดระบบการพัฒนาหลักสูตรเป็นการกำหนดขั้นตอน และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับ
การพัฒนาหลักสูตรสำหรับระดับการศึกษาต่างๆ เช่น ปฐมวัยศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดม
ศึกษา หรือ กลุ่มการศึกษาเฉพาะเรื่อง เช่น อาชีวศึกษา ครูศึกษา เกษตรศึกษา เป็นต้นการจัดระบบ
การพัฒนาหลักสูตร กระทำได้หลายแนวแต่ต้องให้ครอบคลุมขั้นตอนหลัก 5 ขั้น (ชัยยงค์ พรหม
วงศ์ 2544 : 8) ได้แก่

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและความต้องการด้านการพัฒนาบุคลากร
2. การกำหนดรูปแบบหลักสูตร

3. การกำหนดรายละเอียดของหลักสูตร
 4. การกำหนดวิธีการนำหลักสูตรไปใช้
 5. การประเมินติดตามและปรับปรุงหลักสูตร
- องค์ประกอบของหลักสูตร มี 4 ส่วนคือ

1. การศึกษาทั่วไป (General education)
2. การศึกษาวิชาเฉพาะ (Specialize education)
3. การศึกษาเสริม (Enrichment education)
4. การศึกษาเพิ่มเติม (Exploratory education)

การจัดสัดส่วนของหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วน เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันเป็นเวลานาน เป็นที่ยอมรับกันว่าผู้พัฒนาหลักสูตรเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มาจากสาขาวิชาต่างๆ ดังนั้นการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาจึงมุ่งในการผลิตบัณฑิต ให้เป็นผู้มีความสามารถทางวิชาชีพมากขึ้นตามแนวความคิดของผู้เชี่ยวชาญที่ทำการสอนอยู่ในแต่ละสถาบัน แต่ในขณะเดียวกันนักการศึกษาหลายคนก็พยายามเน้นให้เห็นความสำคัญของวิชาศึกษาทั่วไป (ปทีป เมธาคุณวุฒิ , 2545 : 2-3) หลักสูตรจึงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการปฏิบัติหน้าที่ภารกิจของสถาบันระดับอุดมศึกษา มีส่วนสำคัญต่อการจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ดังกล่าวให้แก่ผู้เรียน เพราะหลักสูตร คือ แผนของการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของการศึกษา วิธีการเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายซึ่งหมายถึง การพิจารณา คัดเลือก จัดรวบรวม และเรียบเรียงเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ ตลอดจนการประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีสติปัญญาและคุณธรรม สามารถสร้างเสริมองค์ความรู้ คิดวิเคราะห์ได้ และนำความรู้มาแก้ปัญหาและสร้างสรรค์ในส่วนวิชาการ วิชาชีพ และ การดำรงชีวิต มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ดังนี้

ไทเลอร์ (Tyler, 1949 : 1) ได้กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่จุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา กิจกรรมและประสบการณ์การเรียน และการประเมินผล

ทาบ (Taba, 1962 : 425) กล่าวว่า หลักสูตรโดยทั่วไปมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ส่วน ได้แก่ จุดประสงค์ เนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน และการประเมินผล แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ครอส (Cross, 1975) ได้กำหนดหลักสูตรเพื่อให้บัณฑิตที่จบออกไปมีความเป็นเลิศในด้านใดด้านหนึ่งของ 3 ด้าน คือ ความเป็นเลิศทางความคิดวิชาการ ความเป็นเลิศในการที่จะมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น และความเป็นเลิศทางด้านทักษะทางปฏิบัติการ ถ้ามีการกำหนดได้ว่าบัณฑิตในโปรแกรมนั้นๆ ควรมีความเป็นเลิศในด้านใด อีก 2 ด้านที่เหลือจะเป็นส่วนเสริมบัณฑิต ทำให้บัณฑิตมีความสามารถทั้งสามด้าน คือ เก่งคิด เก่งคน และ เก่งงาน

ลักษณะบัณฑิตที่พึงปรารถนายังมีปัจจัยอื่นๆ ในการพิจารณาประกอบด้วยเช่นการพิจารณาถึงสิ่งกำหนดหลักสูตร คือ การเตรียมการศึกษาข้อมูลพื้นฐานทางด้านต่างๆที่จำเป็นสำหรับนำมาใช้เป็นพื้นฐานข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ เป้าหมายและอุดมการณ์ของประเทศ สภาพการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จิตวิทยา และคุณธรรม จริยธรรม รายละเอียดสิ่งที่กำหนดหลักสูตรเหล่านี้มีดังต่อไปนี้ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2543) คือ

1. สิ่งกำหนดหลักสูตรทางด้านเป้าหมายประเทศ
2. สิ่งกำหนดหลักสูตรทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
3. สิ่งกำหนดหลักสูตรทางด้านวิชาการ
4. สิ่งกำหนดหลักสูตรทางด้านเทคโนโลยี
5. สิ่งกำหนดหลักสูตรทางด้านจิตวิทยา
6. สิ่งกำหนดหลักสูตรด้านคุณธรรมจริยธรรม
7. สิ่งกำหนดหลักสูตรด้านจุดมุ่งหมายของการศึกษา

กล่าวโดยสรุปการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในระบบอุดมศึกษาจะต้องสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ ของสถาบันอุดมศึกษาและแผนการผลิตบัณฑิตที่ตอบสนอง ความต้องการของประเทศและผู้ใช้บัณฑิตโดยรวม มีหลักประกันว่าผู้เรียนจะได้รับการบริการการศึกษาที่ดี สามารถแสวงหาความรู้ได้อย่างมีคุณภาพ สถาบันต้องมีการบริหารวิชาการที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลทั้งในด้านการวางแผนรับนักศึกษาและการผลิตบัณฑิต การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล การเรียนรู้ การประกันคุณภาพการเรียนการสอน และการพัฒนาปรับปรุงการบริหารวิชาการ มีการจัดกิจกรรม การพัฒนาการเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตร และตอบสนองความต้องการของนักศึกษา

(6) การจัดการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจ (Learning Management of Business Finance Subject)

มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ การผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งเน้นทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การออกแบบ และการจัดการเป็นสำคัญ รวมถึงวิชาชีพอิสระที่สามารถสร้างงานของตนเองได้ มหาวิทยาลัยรังสิต จึงเป็นองค์กรการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศที่ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการจัดการศึกษา เป็นกลไกของรัฐในการพัฒนาบุคลากรของประเทศให้เป็นผู้มีคุณภาพ ศักยภาพ และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต

คณะบริหารธุรกิจ ได้เริ่มดำเนินการเปิดรับนักศึกษารุ่นแรกตั้งแต่ปีการศึกษา 2529 โดยมุ่งเน้นที่จะผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความเข้าใจในองค์ความรู้พื้นฐานที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการบริหารธุรกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนี้ คณะบริหารธุรกิจมีการสร้างหลักสูตรที่ส่งเสริมและสนับสนุน ที่จะให้บัณฑิตมีแนวคิดของการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneur Mind) อีกด้วย

สาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต เปิดดำเนินการสอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 มีความมุ่งมั่นในการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถที่ออกไปประกอบอาชีพในสาขาวิชาที่ศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม มีความคิดริเริ่มที่ดี มีความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนรู้จักใช้เหตุผลและวิจารณญาณที่ถูกต้องเพื่อนำไปประกอบอาชีพ

วิชาการเงินธุรกิจ (FIN 201- Business Finance) เป็นวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานวิชาชีพสำหรับนักศึกษาทุกสาขาวิชาในคณะบริหารธุรกิจ และบางคณะที่เกี่ยวข้อง เช่น คณะบัญชี และคณะการจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ โดยเนื้อหาวิชาจะเน้น ความสำคัญและเป้าหมายของการจัดการการเงิน รูปแบบของธุรกิจที่มีความสำคัญต่อการจัดการการเงิน บทบาทและจริยธรรมทางธุรกิจของผู้จัดการการเงิน รวมถึงการวิเคราะห์และการวางแผนทางการเงิน การจัดสรรเงินทุนต่าง ๆ การจัดหาเงินทุนทั้งระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว การพิจารณาโครงการลงทุน โครงสร้างของเงินทุน ต้นทุนเงินทุน และนโยบายเงินปันผล (หลักสูตรสาขาวิชาการเงินและการลงทุนฉบับปรับปรุง พ.ศ.2554 : 3)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉัตรปวีณ์ จรัสรวาววัฒน์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” การศึกษาโครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยข้อมูลการศึกษาระดับมัธยมปลายปีที่ 6 และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม สถานภาพทางสังคม แต้มเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมปลาย และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวนตัวอย่าง 207 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิได้เท่ากับ 0.58 และความน่าเชื่อถือได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

ของคอนบรัค เท่ากับ 0.81 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ไคสแควร์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2548 ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในช่วงเต็มเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.50 -3.25 ขึ้นไป พบว่า 1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศหญิง อายุ ≤ 20 ปี รายได้เพียงพอต่อรายจ่าย การพักอาศัยอยู่กับเพื่อน การมีเพื่อนชั้นเรียนปานกลาง การมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ดี การมีมารดาเอาใจใส่ต่อการเรียน การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เวลาว่างมีงานสร้างสรรค์เป็นบางครั้ง ไม่มีเพื่อนสนิทคนใดสูบบุหรี่ และการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติเป็นบางครั้ง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในทุกช่วงเต็มเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ร้อยละ 39.0 ขึ้นไป 2) ปัจจัยข้อมูลการศึกษาระดับมัธยมปลายปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในแต่ละช่วงเต็มเฉลี่ยสะสม 3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมในการเรียน แรงจูงใจ การเชื่อมโยงการเรียนรู้ การรับรู้ ความจำ ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในทุกช่วงเต็มเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ ร้อยละ 33.0 ขึ้นไป

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า 1) ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.05$ 2) สถานภาพทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.05$ 3) เต็มเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมปลายมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.01$, $r = 0.451$ 4) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.05$ ได้แก่ ความพร้อมในการเรียน ประกอบด้วย มีสมาธิระหว่างที่เรียน จดบันทึกเนื้อหาเพิ่มเติมระหว่างที่เรียน และการอ่านทบทวนหลังเลิกเรียน โดยมีค่า $p = 0.013$, $p = 0.033$ และ $p = 0.037$ ตามลำดับ การรับรู้ ประกอบด้วย การกล้าซักถามอาจารย์ผู้สอนในระหว่างที่เรียน โดยมีค่า $p = 0.006$ ความจำ ประกอบด้วย การสอนในลักษณะที่มีรูปภาพประกอบ การสอนในลักษณะที่มีการยกตัวอย่างประกอบ การสอนในลักษณะที่มีการทดสอบและเฉลยคำตอบบ่อยๆ การอ่านหนังสือโดยอาศัยความเข้าใจก่อนสอบ การอ่านหนังสือแบบอ่านบ่อยๆ ก่อนสอบ และการอ่านหนังสือโดยการทบทวนเป็นระยะก่อนสอบ โดยมีค่า $p = 0.019$, $p = 0.001$, $p = 0.046$, $p = 0.001$, $p = 0.016$ และ $p = 0.040$ ตามลำดับ ความคิดสร้างสรรค์ ประกอบด้วย เวลาที่มีปัญหาด้านการเรียนสามารถแก้ไขได้โดยไม่กระทบต่อคนรอบข้าง โดยมีค่า $p = 0.030$ และจำนวนวิชาที่เรียนพบว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยมากเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.05$, $r = 0.176$

จิตติมา ปัตติ (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง “เจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี” ความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านเนื้อหาวิชา และด้านการนำไปใช้ โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ ผลการเรียนรู้ อาชีพผู้ปกครองของนักเรียนและความคาดหวังในการเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นประชากรนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีจำนวน 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบรายคู่ โดยใช้วิธีการของ LSD

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี มีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านเนื้อหาวิชานักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับดี ส่วนด้านการจัดการเรียนรู้และด้านการนำไปใช้มีเจตคติอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนที่เพศต่างกัน มีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการนำไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการจัดการเรียนรู้และด้านเนื้อหาวิชา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนด้านการนำไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่มีความคาดหวังในการเรียนและผลการเรียนแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ณัฐชา วัฒนวิไล และคณะ(2552) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชี 1:กรณีศึกษานักศึกษาคณะบัญชี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ” โดยงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชี 1 ของนักศึกษาคณะบัญชี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยปัจจัยที่

ทำการศึกษาประกอบด้วย 4 ปัจจัย ได้แก่ปัจจัยภูมิหลังของผู้เรียน ปัจจัยผู้เรียน ปัจจัยผู้สอน และปัจจัยสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาคณะบัญชี ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาหลักการบัญชี 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 192 คน ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชี 1 ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 77.46 จาก 100 คะแนน) โดยค่าเฉลี่ยของแต่ละปัจจัยเป็นดังนี้ ปัจจัยผู้สอน (ค่าเฉลี่ย 4.49 จาก 5 คะแนน) และปัจจัยภูมิหลังของผู้เรียนด้านแรงเสริมจากบิดามารดา (ค่าเฉลี่ย 4.21 จาก 5 คะแนน) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ปัจจัยสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย (ค่าเฉลี่ย 4.11 จาก 5 คะแนน) และปัจจัยผู้เรียน (ค่าเฉลี่ย 3.97 จาก 5 คะแนน) มีค่าเฉลี่ยรวม อยู่ในระดับมาก จากการวิเคราะห์พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยภูมิหลังของผู้เรียนด้านความรู้พื้นฐานเดิม ปัจจัยผู้เรียนด้านนิสัยในการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาเรียน ความมุ่งมั่นในการนำไปใช้ประโยชน์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่วนปัจจัยผู้สอนและปัจจัยสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชี 1 ไปสร้างสมการ โดยปัจจัยเหล่านี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

นาริรัตน์ เรืองจันทร์ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเผชิญสถานการณ์” โดยการวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ และใช้ชุดกิจกรรมการเผชิญสถานการณ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนจจร วิทยา เขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มา จากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 44 คน ดำเนินการ โดยใช้แบบแผน การวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design และการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการทางสถิติแบบ t – test Dependent Sample

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเผชิญสถานการณ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเผชิญสถานการณ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เบญจรินทร์ สันตติวงศ์ไชย และเอมิกา สุขโต (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” โดยจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าเรียนผ่านการสอบคัดเลือกระบบโควตา กับนักศึกษาที่เข้าเรียนผ่านการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบกลาง (admission) ทั้งแบบตรงและแบบกลาง ทาการศึกษาในนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ชั้นปีที่ 2-5 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 420 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม โดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (GPA) เป็นตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิง ได้แก่ การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples T-test) และการแจกแจงแบบไคสแควร์ (Chi-Square) โดย 1) แบ่งนักศึกษออกเป็น 2 กลุ่มตามระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และ 2) แบ่งนักศึกษออกเป็น 2 กลุ่มตามลักษณะการสอบเข้าศึกษา วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของแต่ละกลุ่มกับปัจจัยที่ต้องการศึกษา จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง คือ พฤติกรรมการเรียน (p-value=0.031) สมรรถนะในการเรียน (p-value=0.000) สมรรถนะในการสอบ (p-value=0.000) ความกังวลในการสอบ (p-value=0.001) และทัศนคติต่อคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (p-value=0.018) ในส่วนการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าเรียนผ่านระบบการสอบเข้าเรียนที่ต่างกัน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value=0.036)

เบญจวรรณ พุฒพานิวัฒน์กุล (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามุสลิมในวิทยาลัยการสาธาณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา” โดยการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามุสลิมของวิทยาลัยการสาธาณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา และศึกษาลักษณะของปัญหาที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยของนักศึกษากลุ่มนี้ ตลอดจนผลกระทบที่เกิดกับการเรียน วิธีการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ตัวอย่างคือนักศึกษามุสลิม จำนวน 404 คน ซึ่งรับการทดสอบด้วยข้อสอบ O-NET รายวิชาภาษาไทยในการสอบที่ผู้วิจัยจัดขึ้น ตัวอย่างทุกคนตอบแบบสอบวัดปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมใน

สถานศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาวัดโดยใช้คะแนนสะสมเฉลี่ย (GPA) ณ เวลาที่ทำวิจัย ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกตัวอย่าง 7 คนที่เป็นนักศึกษามุสลิมซึ่งได้คะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยน้อยกว่า 40 คะแนนและมีปัญหาเรื่องการเรียน (GPA<2.0) ผลการวิจัยสรุปว่า การวิเคราะห์ถดถอยพบพบว่า ทักษะภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับ GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชา รายวิชาในหมวดพื้นฐาน และวิชาในหมวดวิชาชีพ ทักษะภาษาไทยยังเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงมากที่สุด คือ สูงกว่าชั้นปีที่ศึกษา GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และปัจจัยอื่น ๆ ที่ศึกษา การวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า ตัวอย่างมีปัญหาทักษะภาษาไทยมากในเรื่องการพูดและการเขียน ปัญหาการพูดได้แก่ การพูดเพี้ยน-ไม่ชัด และการสลับคำตามไวยากรณ์มลายู ทำให้นักศึกษาไม่มั่นใจในการเลือกใช้คำ ไม่กล้าพูด และไม่กล้าถามอาจารย์ ปัญหาการเขียนคือ การสะกดผิด เขียนสลับคำ เขียนไม่ถูกหลักไวยากรณ์ และต้องใช้เวลาคิดคำนาน

ประจวบ เพิ่มสุวรรณ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน วิชา จก. 321 การวางแผนและควบคุมงานบริหารของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ” โดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชา จก. 321 การวางแผนและควบคุมงานบริหาร โดยไม่เน้นการต้องเข้าห้องเรียนทุกครั้ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะบริหารธุรกิจและคณะเศรษฐศาสตร์ จำนวน 193 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่าความพึงพอใจด้านเนื้อหาวิชา ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน ด้านประเมินผลการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก และความสัมพันธ์ผลในการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมากกับจำนวนครั้งที่เข้าเรียน

พริยพงศ์ เตชะศิริยีนง (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ เรื่อง การให้เหตุผล” การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ เรื่อง การให้เหตุผลผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนราชันนททอาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 38 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ดำเนินการสอนแบบสืบสวนสอบสวน โดยใช้เกมคณิตศาสตร์ เรื่อง การให้เหตุผล โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง ใช้เวลาทั้งสิ้น 10

คาบ แบบแผนการทดลองครั้งนี้เป็นแบบ One - Group Pretest - Posttest Design สถิติที่ใช้วิเคราะห์ ข้อมูลคือ t - test One - Group และ t - test for Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวน สอบสวนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวน สอบสวนโดยใช้เกม คณิตศาสตร์ เรื่อง การให้เหตุผล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วันดี ต่อเพ็ง (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลักที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” โดยการวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวกับเกณฑ์ร้อยละ 60 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (งามศิริวิทยาการ) จำนวน 35 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) และเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก ใช้เวลาทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test for Dependent Samples และ t-test one group

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลักสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยได้มีแนวความคิดในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจนี้ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Data Collecting) ที่ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ได้กำหนดขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกสาขาวิชา ในคณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี และคณะการจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยรังสิต ตั้งแต่รหัสนักศึกษา 48 ถึงรหัสนักศึกษา 54 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวนทั้งสิ้น 530 คน และภายหลังการสอบกลางภาค 1/2555 นักศึกษาได้ทำการเพิกถอนวิชา คงเหลือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนจำนวน 445 คน (ข้อมูลจากสำนักงานทะเบียน 20 สิงหาคม 2555) แต่การสำรวจเก็บตัวอย่างได้ทั้งสิ้น 350 ตัวอย่างคิดเป็น 78.65% ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำกลุ่มประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากร โดยวิธีสุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยใช้นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 350 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยนี้คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการสร้างแบบสอบถาม ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

(1) ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ต่อการจัดการเรียนการสอน จากตำรา เอกสารต่าง ๆ ของทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ในการสร้างแบบสอบถาม

(2) กำหนดขอบเขตของแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งจะทำให้การศึกษาเฉพาะนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ภาคการศึกษา 1/2555 ของสาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ เท่านั้น

(3) นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถาม

2. การออกแบบสอบถาม

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการสำรวจ (Survey) และเก็บรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งแบ่งออก 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ สภาพทั่วไปของนักศึกษา เช่น เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษาอยู่ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ย

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และด้านประเมินผลการเรียนการสอน

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจของนักศึกษาในด้านความรู้ที่ได้รับ ด้านการเข้าเรียน ด้านแรงจูงใจ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นโดยอิสระ

3. ลักษณะคำถาม

ลักษณะคำถามในส่วนที่ 2 และที่ 3 จะเป็นคำถามปลายปิด (Closed-end Question) โดยใช้แบบวัดที่มีการประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามที่ผู้ตอบเห็นว่าเป็นจริงมากที่สุด

ระดับความคิดเห็นในส่วนที่ 2 แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 5 ความคิดเห็นมากที่สุด
- ระดับ 4 ความคิดเห็นมาก
- ระดับ 3 ความคิดเห็นปานกลาง
- ระดับ 2 ความคิดเห็นน้อย
- ระดับ 1 ความคิดเห็นน้อยที่สุด

ระดับความสำคัญในส่วนที่ 3 แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 5 ความสำคัญมากที่สุด
- ระดับ 4 ความสำคัญมาก
- ระดับ 3 ความสำคัญปานกลาง
- ระดับ 2 ความสำคัญน้อย
- ระดับ 1 ความสำคัญน้อยที่สุด

4. เกณฑ์การให้คะแนน

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำคะแนนจากการกำหนดดังกล่าวมาประเมินค่า เพื่อแปลความหมายค่าคะแนน โดยใช้สูตร (มัลลิกา บุณนาคม 2537 : 29)

ช่วงความกว้างของข้อมูลในแต่ละชั้น (Interval Scale)

$$= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5 - 1}{5}$$

$$= 0.8$$

ดังนั้น เกณฑ์การกำหนดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น/ความสำคัญมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น/ความสำคัญมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น/ความสำคัญปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น/ความสำคัญน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น/ความสำคัญน้อยที่สุด

5. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่จัดทำขึ้นนี้ ประกอบด้วย การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการดังนี้

(1) การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ร่างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบเนื้อหา และโครงสร้างแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามมาปรับปรุงสำนวนภาษาที่ใช้ให้ชัดเจนเหมาะสมใหม่อีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง เพื่อให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมทั้งตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาปรับปรุงสำนวนภาษาที่ใช้ให้ชัดเจนเหมาะสมใหม่อีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง เพื่อให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

(2) การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ใช้การศึกษาวិจัยไปทำการทดลองใช้ (Pre-Test) เป็นจำนวน 30 ชุด โดยนำไปทดสอบกับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจากโปรแกรมสำเร็จรูปโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) ในแบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ซึ่งแสดงค่าได้จากตารางดังนี้

ตารางที่ 3.1 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ข้อคำถาม	Cronbach's alpha
การจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	
ด้านเนื้อหาวิชา	0.803
ด้านอาจารย์ผู้สอน	0.767
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	0.747
ด้านการส่งเสริมการเรียนการสอน	0.844
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	0.771
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	0.775
รวม	0.939

N of cases = 30

เมื่อทำการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability Test) ของแบบสอบถามทั้งหมดรวมกัน จะได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach เท่ากับ 0.939 ค่าความเชื่อมั่นดังกล่าวมีค่ามากกว่า 0.7 ซึ่งถือว่าเครื่องมือวิจัยมีระดับความเชื่อถือได้ในระดับสูงและยอมรับได้ (วัฒนา สุนทรชัย, 2547)

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว ไปแจกให้แก่ นักศึกษา รหัสนักศึกษา 48 ถึงรหัส นักศึกษา 54 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ภายหลังจากที่มีการ สอบกลางภาคไปแล้ว โดยผู้วิจัยแจกแบบสอบถามด้วยตัวเองในชั้นเรียนและให้นักศึกษาตอบ แบบสอบถาม และเก็บแบบสอบถามกลับคืนมาเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เก็บได้จริงทั้งหมด 350 ตัวอย่าง (จากนักศึกษาที่ลงทะเบียน ทั้งหมด 445 คน) คิดเป็นร้อยละ 78.65 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดที่ทำการตอบเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม ทั้งหมดมาดำเนินการดังต่อไปนี้

1. การจัดทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามจากการเก็บรวบรวมได้ มาดำเนินการดังนี้

(1) การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

(2) การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้ กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า

(3) การประมวลผลข้อมูล (Data Processing) ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วจะนำมาบันทึกโดย ใช้เครื่องมือคอมพิวเตอร์ เพื่อทำการประมวลผลข้อมูลซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป เพื่อทำการ วิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Sciences หรือ SPSS) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 19 ซึ่งมีลำดับขั้นการวิเคราะห์ ดังนี้

(1) การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

$$\alpha = (k/(k-1)) * [1 - \sum(s^2_i)/s^2_{sum}]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

K แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

s^2_i แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ

s^2_{sum} แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

(Cronbach, L. J. 1951 : 297-334.)

(2) วิเคราะห์ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษาอยู่ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง นำมาแจกแจงในรูปของความถี่ และสถิติเบื้องต้น เช่น ค่าร้อยละ

- ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2545)

$$P = \frac{f * 100}{n}$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

(3) การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

- ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2545)

$$\bar{X} = \frac{\sum X_i}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X_i$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2545)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวอย่างยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

(4) สถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน

4.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร Independent T-test (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2545)

$$t = \frac{X_1 - X_2}{\sqrt{\frac{S_1^2 + S_2^2}{n_1 + n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

X_1 แทน ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 1

X_2 แทน ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 2

S_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1 แทน ขนาดตัวอย่างกลุ่มที่ 1

n_2 แทน ขนาดตัวอย่างกลุ่มที่ 2

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2545)

$$F = \frac{MSb}{MSw}$$

$$MSw$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ F เพื่อทราบ นัยสำคัญ

MSb แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MSw แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

$$MSb = \frac{SSb}{k-1} \qquad MSw = \frac{SSw}{n-1}$$

เมื่อ SSb แทน ผลรวมกำลังสองระหว่างกลุ่ม

SSw แทน ผลรวมกำลังสองภายในกลุ่ม

k แทน จำนวนกลุ่ม

- n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
 df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ ได้แก่ ระหว่างกลุ่ม (k-1)
 ภายในกลุ่ม (n-k)

ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้สูตรตามวิธี Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประชากร

$$LSD = t_{\alpha, r} \sqrt{MSE \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}$$

โดยที่ $n_i \neq n_j$, $r = n - k$

LSD แทน ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับการทดสอบประชากรกลุ่มที่ i และ j

MSE แทน ค่า mean square error ที่ได้จากรายวิเคราะห์ความแปรปรวน

k แทน ค่าจำนวนกลุ่มทั้งหมดที่ใช้ทดสอบ

n แทน ค่าจำนวนข้อมูลตัวอย่างทั้งหมด

$t_{\alpha, r}$ แทน ค่าสถิติจากรายมาตรฐาน t โดยใช้ค่าของ $df = n - k$

4.2 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\left[N \sum X^2 - (\sum X)^2 \right] \left[N \sum Y^2 - (\sum Y)^2 \right]}}$$

โดยที่ เมื่อ r_{xy} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร x กับ y

N แทน จำนวนคู่ของข้อมูล

X แทน ผลรวมทั้งหมดของตัวอย่าง X

Y แทน ผลรวมทั้งหมดของตัวอย่าง Y

X^2 แทน ผลรวมของตัวอย่าง X แต่ละตัวยกกำลังสอง

Y^2 แทน ผลรวมของตัวอย่าง Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

XY แทน ผลรวมของผลคูณระหว่าง X กับ Y

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ” โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัย นำมาประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS จำนวน 350 ชุด โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย และแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา โดยใช้ค่าความถี่ และ ร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ของนักศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

โดยมีรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

การวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วย เพศ ปีการศึกษาที่เข้าเรียนใน มหาวิทยาลัยรังสิต กำลังศึกษาอยู่คณะ สาขาวิชาที่เรียนและเกรดเฉลี่ยสะสม โดยใช้ค่าความถี่ และค่าร้อยละ ได้ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและค่าร้อยละ ของการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

สถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	101	28.9
หญิง	249	71.1
รวม	350	100.0
2. ปีการศึกษาที่เข้าเรียนใน ม.รังสิต		
2550	14	4.0
2551	41	11.7
2552	72	20.6
2553	104	29.7
2554	119	34.0
รวม	350	100.0
3. กำลังศึกษาอยู่คณะ		
บริหารธุรกิจ	227	64.9
บัญชี	86	24.6
การจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ	32	9.1
อื่นๆ	5	1.4
รวม	350	100.0

สถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. สาขาวิชาที่เรียน		
การเงินและการลงทุน	38	10.9
การจัดการ	50	14.3
การจัดการทรัพยากรมนุษย์	23	6.6
การจัดการโลจิสติกส์	73	20.9
การตลาด	27	7.7
การจัดการอุตสาหกรรม	6	1.7
การจัดการธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์	4	1.1
ระบบสารสนเทศคอมพิวเตอร์	17	4.9
บัญชี	82	23.4
การท่องเที่ยว	3	.9
การจัดการธุรกิจด้านการบิน	26	7.4
อื่นๆ	1	.3
รวม	350	100.0
5. เกรดเฉลี่ยสะสม		
ต่ำกว่า 2.00	8	2.3
2.01 – 2.50	153	43.7
2.51 – 3.00	103	29.4
3.01 – 3.50	57	16.3
3.51 ขึ้นไป	29	8.3
รวม	350	100.0

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานะภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำนวน 350 คน จำแนกตามตัวแปร ได้ผลดังนี้

เพศ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 249 คนคิดเป็นร้อยละ 71.1 และเพศชาย จำนวน 101 คิดเป็นร้อยละ 28.9

ปีการศึกษาที่เข้าเรียนใน มหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าเรียนปีการศึกษา 2554 มีจำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมาคือ ปีการศึกษา 2553 จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 รองลงมาอีกคือ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6

กำลังศึกษาอยู่คณะ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจ มีจำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9 รองลงมาคือ กำลังศึกษาอยู่คณะบัญชี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 24.6 รองลงมาอีกคือ กำลังศึกษาอยู่คณะการจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1

สาขาวิชาที่เรียน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่สาขาบัญชี มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 รองลงมาคือ กำลังศึกษาอยู่สาขาการจัดการโลจิสติกส์ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 รองลงมาอีกคือ กำลังศึกษาอยู่สาขาการจัดการ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3

เกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้เกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 มีจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมาคือ ได้เกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.51 – 3.00 จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 29.4 รองลงมาอีกคือ ได้เกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 3.01 – 3.50 จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 4.2 – 4.6

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านเนื้อหาวิชา ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ด้านเนื้อหาวิชา	\bar{X}	S.D	ระดับ ความสำคัญ
1. เนื้อหาวิชามีความสำคัญและน่าสนใจ	3.69	.865	มาก
2. เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	3.84	.821	มาก
3. เนื้อหาวิชาทันสมัยและทันเหตุการณ์	3.71	.848	มาก
4. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ	3.86	.960	มาก
5. เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน	3.62	.976	มาก
รวม	3.74	.731	มาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านเนื้อหาวิชาที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ เนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) รองลงมาคือ เนื้อหาวิชาที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดน้อยที่สุดคือ เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$)

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ด้านอาจารย์ผู้สอน	\bar{X}	S.D	ระดับ ความสำคัญ
1. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	4.02	.848	มาก
2. มีความตรงต่อเวลาในการเรียนการสอน	4.24	.764	มากที่สุด
3. สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วนตามแผนการสอน	4.29	.723	มากที่สุด
4. มีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่างดี	4.25	.760	มากที่สุด
5. เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามและแสดงความคิดเห็น	4.08	.906	มาก
รวม	4.18	.632	มาก

จากตารางที่ 4.3 พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วนตามแผนการสอน ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.29$) รองลงมาคือ มีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดน้อยที่สุดคือ มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$)

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D	ระดับ ความสำคัญ
1. มีการชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน	4.03	.823	มาก
2. ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.55	.871	มาก
3. กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น	3.51	.929	มาก
4. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์	3.32	.903	ปานกลาง
5. มอบหมายการบ้านให้ทำหลังจากสอน	4.06	.971	มาก
รวม	3.69	.716	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มอบหมายการบ้านให้ทำหลังจากสอน ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) รองลงมาคือ มีการชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสูดน้อยที่สุดคือ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์ ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการส่งเสริมการเรียนการสอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ด้านการส่งเสริมการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D	ระดับ ความสำคัญ
1. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน	3.98	.865	มาก
2. โสตทัศนูปกรณ์มีความเหมาะสม ทันสมัย	4.05	.823	มาก
3. ได้รับความสะดวกในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน	3.97	.846	มาก
4. ความทันสมัยของหนังสือและเอกสารต่างๆในห้องสมุด	3.71	.865	มาก
5. ขนาดของกลุ่มผู้เรียนเหมาะสมกับการเรียนการสอน	3.77	.873	มาก
รวม	3.90	.691	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการเรียนการสอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ โสตทัศนูปกรณ์มีความเหมาะสม ทันสมัย ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมาคือ สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสูดน้อยที่สุดคือ ความทันสมัยของหนังสือและเอกสารต่างๆในห้องสมุด ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$)

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D	ระดับความสำคัญ
1. มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน	4.08	.810	มาก
2. มีความชัดเจนของเกณฑ์ในการประเมินผล	4.00	.845	มาก
3. ข้อสอบครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน	4.08	.887	มาก
4. มีความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลาที่ใช้สอบ	3.72	1.037	มาก
5. การตัดสินใจให้คะแนนของอาจารย์ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล	3.89	.929	มาก
รวม	3.95	.725	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน กับ ข้อสอบครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน (สัดส่วนเท่ากัน) ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$) รองลงมาคือ มีความชัดเจนของเกณฑ์ในการประเมินผล ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงคือน้อยที่สุดคือ มีความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลาที่ใช้สอบ ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา
การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา
โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ระดับความสำคัญของผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	\bar{X}	S.D	ระดับ ความสำคัญ
1. ด้านความพร้อมของผู้เรียน		.	
- นักศึกษามีการเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะรับความรู้มีการ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน	3.61	.752	มาก
2. ด้านการเข้าเรียน			
- มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ	4.17	.795	มาก
3. ด้านแรงจูงใจ			
- มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน	3.79	.852	มาก
4. ด้านความรู้ที่ได้รับ			
- ได้รับความรู้ใหม่จากเนื้อหาวิชา และสามารถนำความรู้ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.73	.954	มาก
5. ด้านผลการเรียน			
- ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น	3.28	1.034	ปานกลาง
รวม	3.72	.645	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า โดยภาพรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ
อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ
ด้านการเข้าเรียน - มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) รองลงมาคือ ด้านแรง จูง
ใจ - มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้
ความสำคัญสูงสูดน้อยที่สุดคือ ด้านผลการเรียน - ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น ในระดับปานกลาง (\bar{X}
= 3.28)

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้ประกอบสมมติฐานหลัก 2 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน

ซึ่งประกอบด้วยสมมติฐานย่อย 5 สมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1: เพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน

ซึ่งเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน

ความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ประกอบด้วย 1) นักศึกษามีการเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะรับความรู้มีการใฝ่รู้ใฝ่เรียน 2) มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ 3) มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน 4) ได้รับความรู้ใหม่จากเนื้อหาวิชา และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และ 5) ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างเพศ กับความคิดเห็นต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ Independent t-test ได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ปรากฏดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{x}	S.D	t-test	Sig.
ชาย	101	3.61	.678	-2.042*	.042
หญิง	249	3.76	.627		

จากตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามเพศ ในภาพรวมพบว่า มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.042 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเพศที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐานที่ 1.2 ปีที่เข้าเรียนของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมมุติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ปีที่เข้าเรียนของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปีที่เข้าเรียนของนักศึกษาที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมุติฐานแสดงดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามปีที่เข้าเรียนของนักศึกษา

ปีที่เข้าเรียนของนักศึกษา	n	\bar{x}	S.D	F-test	Sig.
2550	14	3.49	.580	6.067*	.000
2551	41	3.65	.646		
2552	72	3.55	.691		
2553	104	3.63	.652		
2554	119	3.94	.560		
รวม	350	3.7160	.64513		

จากตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามปีที่เข้าเรียนของนักศึกษา ในภาพรวมพบว่า มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ปีที่เข้าเรียนของนักศึกษาที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความ

คิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และได้ทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Scheffe แสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจรายคู่ ของนักศึกษาที่มีปีที่เข้าเรียนแตกต่างกัน

ปีที่เข้าเรียนของนักศึกษา	2550	2551	2552	2553	2554	
\bar{X}	3.49	3.65	3.55	3.63	3.94	
2550	3.49	-	-0.16307 (.950)	-0.06706 (.998)	-0.14505 (.956)	-0.45378 (.164)
2551	3.65	-	.09600 (.962)	.01801 (1.000)	-.29072 (.164)	
2552	3.55	-	-	-.07799 (.956)	-.38672* (.002)	
2553	3.63	-	-	-	-.30873* (.010)	
2554	3.94	-	-	-	-	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.10 พบว่า นักศึกษาที่มีปีที่เข้าเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งพบ 2 คู่ ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ที่เข้าเรียนปี 2552 กับ ผู้ที่เข้าเรียนปี 2554 มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจแตกต่างกัน (Sig = .002) และ 2) กลุ่มผู้ที่เข้าเรียนปี 2553 กับ ผู้ที่เข้าเรียนปี 2554 มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจแตกต่างกัน (Sig = .010)

สมมุติฐานที่ 1.3 คณะที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมมุติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : คณะที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : คณะที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมุติฐานแสดงดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามคณะ

คณะ	n	\bar{x}	S.D	F-test	Sig.
บริหารธุรกิจ	227	3.65	.589	12.136	.000*
บัญชี	86	4.03	.574		
การจัดการการท่องเที่ยวและ อุตสาหกรรมบริการ	32	3.36	.891		
อื่นๆ	5	3.68	.363		
รวม	350	3.72	.645		

จากตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามคณะ ในภาพรวมพบว่า มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า คณะที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และได้ทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Scheffe แสดงในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจรายคู่ ของนักศึกษาที่เรียนคณะแตกต่างกัน

คณะ	บริหารธุรกิจ	บัญชี	การจัดการการ ท่องเที่ยวและ อุตสาหกรรม บริการ	อื่นๆ	
	\bar{X}	3.65	4.03	3.36	3.68
บริหารธุรกิจ	3.65	-	-0.38498*	0.29133	-0.03242
			(.000)	(.101)	(1.000)
บัญชี	4.03		-	0.67631*	0.35256
				(.000)	(.672)
การจัดการ การท่องเที่ยว และ อุตสาหกรรม บริการ อื่นๆ	3.36			-	-0.32375
					(.755)
	3.68				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.12 พบว่า นักศึกษาที่เรียนคณะแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งพบ 2 คู่ ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ที่เรียนคณะบริหารธุรกิจ กับ ผู้ที่เรียนคณะบัญชี มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจแตกต่างกัน (Sig = .000) และ 2) กลุ่มผู้ที่เรียนคณะบัญชี กับ ผู้ที่เรียนคณะการจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจแตกต่างกัน (Sig = .000)

สมมุติฐานที่ 1.4 สาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมมุติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : สาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : สาขาวิชาที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมุติฐานแสดงดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามสาขาวิชา

คณะ	n	\bar{x}	S.D	F-test	Sig.
การเงินและการลงทุน	38	3.76	.477	4.389*	.000
การจัดการ	50	3.53	.509		
การจัดการทรัพยากรมนุษย์	23	3.83	.656		
การจัดการโลจิสติกส์	73	3.62	.622		
การตลาด	27	3.78	.623		
การจัดการอุตสาหกรรม	6	3.83	.784		
การจัดการธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์	4	3.35	.473		
ระบบสารสนเทศคอมพิวเตอร์	17	3.52	.570		
บัญชี	82	4.04	.574		
การท่องเที่ยว	3	3.73	.702		
การจัดการธุรกิจด้านการบิน	26	3.28	.937		
อื่นๆ	1	3.20	.		
รวม	350	3.72	.645		

จากตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามสาขาวิชา ในภาพรวมพบว่า มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า สาขาวิชาที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ไม่สามารถทำการเปรียบเทียบรายคู่ได้เนื่องจากความแปรปรวนในแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

สมมุติฐานที่ 1.5 เกรดเฉลี่ยที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมมุติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เกรดเฉลี่ยที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : เกรดเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมุติฐานแสดงดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามเกรดเฉลี่ย

เกรดเฉลี่ย	n	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
ต่ำกว่า 2.00	8	3.88	.489	4.776*	.001
2.01 – 2.50	153	3.60	.648		
2.51 – 3.00	103	3.78	.593		
3.01 – 3.50	57	3.67	.698		
3.51 ขึ้นไป	29	4.12	.569		
รวม	350	3.72	.645		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เมื่อจำแนกตามเกรดเฉลี่ย ในภาพรวมพบว่า มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยที่ต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และได้ทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Scheffe แสดงในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจรายคู่ ของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเกรดเฉลี่ยที่ต่างกัน

เกรดเฉลี่ย		ต่ำกว่า 2.00	2.01 – 2.50	2.51 – 3.00	3.01 – 3.50	3.51 ขึ้นไป
	\bar{X}	3.88	3.60	3.78	3.67	4.12
ต่ำกว่า 2.00	3.88	-	.27239 (.842)	.09053 (.997)	.20833 (.943)	-.24914 (.913)
2.01 – 2.50	3.60		-	-.18185 (.279)	-.06405 (.980)	-.52152* (.003)
2.51 – 3.00	3.78			-	.11780 (.865)	-.33967 (.165)
3.01 – 3.50	3.67				-	-.45747* (.041)
3.51 ขึ้นไป	4.12					-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 พบ 2 คู่ ได้แก่ 1) กลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ย 2.01 – 2.50 กับ 3.51 ขึ้นไป (Sig = .003) และ 2) กลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01 – 3.50 กับ 3.51 ขึ้นไป (Sig = .041)

สมมติฐานการวิจัยที่ 2: การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

ซึ่งประกอบด้วยสมมติฐานย่อย 5 สมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1: การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การจัดการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน

H_1 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ทดสอบโดยสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความสัมพันธ์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 144) ดังนี้

ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า :

0.81 ขึ้นไป	ถือว่า	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงหรือสูงมาก
0.61 - 0.80	ถือว่า	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง
0.40- 0.60	ถือว่า	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.2 – 0.39	ถือว่า	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ
ต่ำกว่า 0.2	ถือว่า	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโพดักโมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน

การจัดการเรียนการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
ด้านเนื้อหาวิชา	.368**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	.251**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	.349**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน	.214**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	.288**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
รวม	.361**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวม มีค่าความน่าจะเป็น เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.361$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านเนื้อหาวิชา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.368$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชา เพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.251$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.349$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

4) ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.214$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

5) ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.288$) กล่าวคือ ถ้ามีการดำเนินการประเมินผลการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การจัดการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน

H_1 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ทดสอบโดยสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโพดคอมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน

การจัดการเรียนการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
ด้านเนื้อหาวิชา	.196**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	.175**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	.131**	.007	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำ
ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน	.159**	.001	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำ
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	.212**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
รวม	.213**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวม มีค่าความน่าจะเป็น เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.213$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านเนื้อหาวิชา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับต่ำ ($r = 0.196$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชาเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อยมาก

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับต่ำ ($r = 0.175$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อยมาก

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับต่ำ ($r = 0.131$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อยมาก

4) ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับต่ำ ($r = 0.159$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อยมาก

5) ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = 0.212$) กล่าวคือ ถ้ามีการดำเนินการประเมินผลการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3: การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การจัดการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ

H_1 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ทดสอบโดยสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความสัมพันธ์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 144)

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโพดโดโมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ

การจัดการเรียนการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
ด้านเนื้อหาวิชา	.444**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านอาจารย์ผู้สอน	.321**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	.443**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน	.307**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	.317**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
รวม	.449**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวม มีค่าความน่าจะเป็น เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง ($r = 0.449$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านเนื้อหาวิชา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง ($r = 0.444$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชาเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ เพิ่มขึ้นปานกลาง

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.321$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง ($r = 0.443$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ เพิ่มขึ้นปานกลาง

4) ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.307$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

5) ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.317$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาการประเมินผลการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4: การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การจัดการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ

H_1 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ทดสอบโดยสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความสัมพันธ์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 144)

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโพดคโมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ

การจัดการเรียนการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
ด้านเนื้อหาวิชา	.562**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านอาจารย์ผู้สอน	.394**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	.514**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน	.344**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	.469**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
รวม	.561**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวม มีค่าความน่าจะเป็น เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับปานกลาง ($r = 0.561$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านเนื้อหาวิชา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับปานกลาง ($r = 0.562$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชา เพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ เพิ่มขึ้นปานกลาง

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.394$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับปานกลาง ($r = 0.514$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ เพิ่มขึ้นปานกลาง

4) ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.344$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

5) ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับปานกลาง ($r = 0.469$) กล่าวคือ ถ้ามีการดำเนินการประเมินผลการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ เพิ่มขึ้นปานกลาง

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.5: การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การจัดการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน

H_1 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ทดสอบโดยสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความสัมพันธ์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 144)

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโพดคอมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน

การจัดการเรียนการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
ด้านเนื้อหาวิชา	.513**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านอาจารย์ผู้สอน	.387**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	.441**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน	.360**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	.515**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
รวม	.544**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ด้วยการวิเคราะห์ค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวม มีค่าความน่าจะเป็น เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ใน ระดับปานกลาง ($r = 0.561$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านเนื้อหาวิชา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ในระดับปานกลาง ($r = 0.513$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชา เพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน เพิ่มขึ้นปานกลาง

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.387$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ในระดับปานกลาง ($r = 0.441$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน เพิ่มขึ้นปานกลาง

4) ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.360$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

5) ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ในระดับปานกลาง ($r = 0.515$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาการประเมินผลการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน เพิ่มขึ้นปานกลาง

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.6 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การจัดการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม

H_1 : การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ทดสอบโดยสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 และได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความสัมพันธ์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 144)

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโพดคโมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม

การจัดการเรียนการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
ด้านเนื้อหาวิชา	.582**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านอาจารย์ผู้สอน	.427**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	.524**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน	.387**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำ
ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน	.507**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
รวม	.595**	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวม มีค่าความน่าจะเป็น เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.595$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านเนื้อหาวิชา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.582$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชาเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม เพิ่มขึ้นปานกลาง

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.427$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม เพิ่มขึ้นปานกลาง

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.524$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม เพิ่มขึ้นปานกลาง

4) ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.387$) กล่าวคือ ถ้ามีการพัฒนาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

5) ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.507$) กล่าวคือ ถ้ามีการดำเนินการประเมินผลการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม เพิ่มขึ้นปานกลาง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจนี้ มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ
2. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ

โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกสาขาวิชา ในคณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี และคณะกรรมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยรังสิต ตั้งแต่ รหัสนักศึกษา 150 ถึงรหัสนักศึกษา 54 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเงินธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 หลังจากการสอบกลางภาค จำนวนทั้งสิ้น 350 คน และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การทดสอบแบบ T-test, F-test และค่า Person Correlation

จากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจได้ข้อสรุปดังนี้

สรุปผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ กลุ่มตัวอย่างมากที่สุดคือ เพศหญิง จำนวน 249 คนคิดเป็นร้อยละ 71.1 นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าเรียนปีการศึกษา 2554 จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 กำลังศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจ มีจำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9 โดยกำลังศึกษาอยู่สาขาบัญชี มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 และนักศึกษาส่วนใหญ่ได้เกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 มีจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอน จำแนกตามรายด้านดังนี้

ด้านเนื้อหาวิชา พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านเนื้อหาวิชาที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ เนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) รองลงมาคือ เนื้อหาวิชาที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุคน้อยที่สุดคือ เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$)

ด้านอาจารย์ผู้สอน พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วนตามแผนการสอน ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.29$) รองลงมาคือ มีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุคน้อยที่สุดคือ มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$)

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มอบหมายการบ้านให้ทำหลังจากสอน ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) รองลงมาคือ มีการชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุคน้อยที่สุดคือ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์ ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$)

ด้านการส่งเสริมการเรียนการสอน พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการเรียนการสอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ โสตทัศนูปกรณ์มีความเหมาะสม ทันสมัย ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมาคือ สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุคน้อยที่สุดคือ ความทันสมัยของหนังสือและเอกสารต่างๆในห้องสมุด ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$)

ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน กับ ข้อสอบครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน (สัดส่วนเท่ากัน) ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$) รองลงมาคือ มีความชัดเจนของเกณฑ์ในการประเมินผล ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดน้อยที่สุดคือ มีความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลาที่ใช้สอบ ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$)

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา

การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา พบว่า โดยภาพรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) รองลงมาคือ มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) ส่วนข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดน้อยที่สุดคือ ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$)

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐาน สามารถสรุปได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 : ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจที่แตกต่างกัน

1. ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ปัจจัยส่วนบุคคลด้านปีที่เข้าเรียนของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ปัจจัยส่วนบุคคลด้านคณะที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเกรดเฉลี่ยที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานการวิจัยที่ 2: การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

1. ผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.361$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2. ผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านการเข้าเรียน ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = 0.213$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

3. ผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง ($r = 0.449$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

4. ผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความรู้ที่ได้รับ ในระดับปานกลาง ($r = 0.561$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

5. ผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านผลการเรียน ในระดับปานกลาง ($r = 0.561$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

6. ผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ในภาพรวม ในระดับปานกลาง ($r = 0.595$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

อภิปรายผล

ผลการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ มีประเด็นสำคัญตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนมากที่สุดในเรื่องมีความตรงต่อเวลาในการเรียนการสอน สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วนตามแผนการสอน และมีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับสมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 1-53) ได้กล่าวไว้ว่า

ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอน คือปัจจัยด้านตัวผู้สอน (Teacher variable) ซึ่งผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในฐานะให้ความรู้ ผู้สอนจะต้องเข้าใจเรื่องของหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน มีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์มาก ทราบแนวการสอนที่ดี และมีศรัทธาต่อการประกอบอาชีพ เช่นเดียวกับ Jakobovits (1971 : 103-115) ที่กล่าวถึงปัจจัยในการเรียนการสอนสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นคือ ปัจจัยทางการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและการสอนของครู นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Genesse and Upshur (1996 : 15) ที่ชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอน เช่น ครูผู้สอนต้องทำจุดประสงค์ในการสอน มีการวางแผนและเตรียมตัวในการสอน ด้านความสามารถในการสอนของครู กิจกรรมในการสอนของครู รวมทั้งการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน

2. การวิเคราะห์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ใน 4 ด้านคือด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอน นักศึกษาให้ความสำคัญในระดับมาก โดยความสำคัญสูงสุดทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ การมอบหมายการบ้านให้ทำหลังจากสอน โสตทัศนูปกรณ์มีความเหมาะสม ทันสมัย มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน และข้อสอบครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ปรัชญา เวสารัชชร์ (2545 : 19-21) ที่กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษา ได้แก่สาระเนื้อหาในการศึกษา สื่อและอุปกรณ์สำหรับการศึกษา รูปแบบวิธีการเรียนการสอน สถานที่ศึกษาและบรรยากาศแวดล้อมรวมทั้งผู้เรียน ที่เป็นเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา ซึ่งการปรับเปลี่ยนความรู้และพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นดัชนีชี้วัดผลสัมฤทธิ์ของการจัดการศึกษา

3. การวิเคราะห์เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษาทั้ง 4 ด้านคือความพร้อมของผู้เรียน ด้านการเข้าเรียน ด้านแรงจูงใจ และด้านความรู้ที่ได้รับ นักศึกษาให้ความสำคัญในระดับมาก โดยข้อที่นักศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดคือ มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ รองลงมาคือ มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Bloom (1976 : 167-176) ที่กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียน คือพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด (Cognitive entry behaviors) คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) คือ สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความสนใจ และคุณภาพของการสอน (Quality of instruction) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Klausmier (1993 : 53-54) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมองและความพร้อมทางด้านสติปัญญา ความพร้อมทางด้านร่างกาย และ

ความสามารถทางด้านทักษะของร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติ ค่านิยม สุขภาพจิต ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองความเข้าใจในสถานการณ์

4. การทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลทุกด้านไม่ว่าด้านเพศ ปีที่เข้าเรียน คณะ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ย ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอารีย์ คงสวัสดิ์ (2544 : 45) ที่พบว่า ด้าน ลักษณะของนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรเกี่ยวกับนักเรียน เช่น เพศ อายุ สถิติปัญหาการเรียนพิเศษ การได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียน สมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครอง ความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์การเรียน ระยะทางไปเรียน การมีอาหารกลางวัน รับประทาน ความเอาใจใส่ในการเรียน ทักษะคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน ฐานะทางครอบครัว การขาดเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. การจัดการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ ด้านความพร้อมของผู้เรียน และด้านการเข้าเรียน ในระดับค่อนข้างต่ำ ยกเว้นด้าน แรงจูงใจ ด้านความรู้ที่ได้รับ และด้านผลการเรียน มีความสัมพันธ์ค่อนข้างปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฉัตรปวีณ์ จรัสรวาวัฒน์ (2550) ที่พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมในการเรียน แรงจูงใจ การเชื่อมโยงการเรียนรู้ การรับรู้ ความจำ ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฉัฐชา วัฒนวิไล และคณะ(2552) ที่พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยภูมิหลังของผู้เรียนด้านความรู้พื้นฐานเดิม ปัจจัยผู้เรียนด้านนิสัยในการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาเรียน ความมุ่งหวังในการนำไปใช้ประโยชน์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา อยู่ในระดับ “มาก” และนักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยการเรียนการสอนในทุกด้าน ซึ่งอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ถึง “มาก” แต่ผู้วิจัยพบข้อมูลที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาปรับปรุงด้านการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต คือ

1. มีระดับความสำคัญด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยังมีอันดับที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านผลการเรียน คือ ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น ดังนั้น ผู้สอนควรจะมีการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาได้แสดงออก

ขณะเดียวกันก็ต้องพิจารณาถึงผลการสอบของนักศึกษา โดยการส่งเสริมและกระตุ้นให้นักศึกษา ตั้งใจเรียนและฝึกการทำแบบฝึกหัดมากขึ้น

2. จากผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การจัดการเรียนการสอนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาวิชา ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอน จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น คณะบริหารธุรกิจและสาขาวิชาควรมีการสนับสนุนดังเรื่องต่อไปนี้

- เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
- ขนาดของชั้นเรียนไม่ควรจะมากเกินไป
- จัดสอนเสริมสำหรับนักศึกษาที่คะแนนไม่ดี

3. เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า วิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ เป็นวิชาที่เนื้อหา มาก เป็นวิชาที่มีการคำนวณ ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถเรียนได้ดี ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจึง ควรหาวิธีการและเทคนิคการสอนที่จะทำให้วิชานี้เป็นวิชาที่ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น

4. ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมแบบสอบถามในส่วนข้อเสนอแนะและความ คิดเห็นอื่น ๆ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นจากผู้ตอบแบบสอบถาม 350 คน ซึ่ง สามารถสรุปได้ดังนี้

ด้านเนื้อหาวิชา

- ยากมากเข้าใจยาก
- เป็นวิชาที่มีเนื้อหามาก และต้องจดจำสูตรเยอะ
- ไม่ค่อยเข้าใจในบางบทที่อาจารย์สอน ออกข้อสอบยากไป
- เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ แต่เนื้อหาเยอะไปหน่อย
- เนื้อหาวิชาดี ครอบคลุม แต่ด้วยเนื้อหาที่มากและกำหนดภายในระยะเวลา จึงทำให้วิชา

FIN201 ดูยาก และข้อสอบค่อนข้างที่จะทำไม่ทันกับเวลา

- ไปใช้ในที่ทำงาน
- ข้อสอบค่อนข้างยาก และทำความเข้าใจในตัวอย่างที่ยากมาก ทำให้เสียเวลาในการทำ

ข้อสอบ

- เนื้อหาครบถ้วนชัดเจน เข้าใจง่าย
- วิชาที่ไม่ถนัด ถ้าตั้งใจก็จะผ่านพ้นไปได้
- ค่อนข้างยากสำหรับวิชาคำนวณ

ด้านอาจารย์ผู้สอน

- อาจารย์มีความตั้งใจในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักศึกษาเป็นอย่างดี
- อาจารย์ผู้สอนมีความเชี่ยวชาญในการสอนเป็นอย่างมาก นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่อาจารย์สอน แต่ก็ยังทำข้อสอบไม่ค่อยได้
- อาจารย์ผู้สอน สอนเนื้อหาดี
- อาจารย์ผู้สอนมีเทคนิคการสอนที่ดี เข้าใจดีมาก
- อยากให้อาจารย์ตัวก่อนสอบทุกบท ทุกเนื้อหา เพราะเนื้อหาเยอะ สอนดี เข้าใจง่าย สามารถอธิบายจุดที่ไม่เข้าใจให้ง่ายขึ้น
- อาจารย์พูดละเอียด เข้าใจง่าย
- สอนเข้าใจง่าย เปิดโอกาสให้ซักถามได้
- อยากให้อาจารย์ผู้สอนออกข้อสอบกลางภาค ให้ไม่ยากเกินไป
- สอนดี เข้าใจดี มีการอธิบายรายละเอียดดี
- อาจารย์เข้าสอนตรงต่อเวลา และปล่อยClass ตรงต่อเวลาด้วย มีการสอนที่ทำให้ นักศึกษาเข้าใจได้ง่าย

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

- ไม่ค่อยมีกิจกรรม
- ส่วนใหญ่จะมีแต่การให้ทำแต่แบบฝึกหัดอย่างเดียว
- มีการมอบหมายการบ้านให้ทำ เป็นแนวทางในการทำโจทย์ข้อสอบ
- มีการมอบหมายการบ้านให้ไปทำแบบฝึกหัดท้ายบทที่สอน
- เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามข้อสงสัยได้ในระหว่างเรียน
- ไม่ค่อยมีกิจกรรม หรือการบ้านให้ทำ แต่อาจารย์ก็สอนวิธีทำ ทำให้เข้าใจง่าย
- มีการทำการบ้าน

ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน

- ให้นักศึกษาไปทำการบ้าน
- ให้กลับไปทำแบบฝึกหัดที่บ้าน
- สิ่งแวดล้อมในห้องเรียนรื้อยดี การเรียนก็จะดีตาม
- มีการมอบหมายการบ้าน ให้กลับไปทบทวนอยู่เสมอ
- ห้องเรียนน่าเรียน มีโสตที่น่าสนใจ
- มีแบบฝึกหัดให้ทำเรื่อยๆ ฝึกความเข้าใจ และฝึกทักษะให้ตัวเอง
- ใช้เทคโนโลยีเข้าร่วม

ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน

- อาจารย์มีความกะตือรือร้นในการสอน
- โดยรวมการสอนน่าสนใจดี แต่อาจเพราะบรรยากาศ บางที่ทำให้การสอนน่าเบื่อบ้างเล็กน้อย
- การตัดเกรด คิดว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว
- ข้อสอบยากเกินไป
- เปิดโอกาสให้ตรวจสอบคะแนนอย่างไร้โปร่งใส
- ข้อสอบที่ออกมาถือว่าดี และเข้าใจได้ในทันที
- เกณฑ์การประเมินผลค่อนข้างสูง เพราะวิชานี้ยากและทำให้นักศึกษาตกเยอะ
- ประเมินคะแนนได้ตรงความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยมีความเห็นดังนี้

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจในทุกภาคการศึกษา
2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยในผลสัมฤทธิ์อื่น ๆ ที่มีต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ทั้งนี้เพื่อจะทำให้ผลการศึกษามีความสมบูรณ์มากขึ้น
3. ควรมีการศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนในสาขาวิชาอื่น ๆ เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ประโยชน์ในสาขาอื่นๆ ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. 2545. การวิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2545. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิติมา ปรีดีคิดก. 2532. กระบวนการบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต
- จรินทร์ ธานีรัตน์. 2518. ปทานุกรมการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จรูญ มลิินทร์. 2505. พจนานุกรมศัพท์ทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช
- ฉัตรปวีณ์ จรัสรวาวัฒน์. 2550. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สำนักพัฒนาวิชาการ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. 2529. เทคโนโลยีและการสื่อสารศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชวาล แพรัตกุล. 2516. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.
- ฐิตีมา ปัตตี. 2551. เจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพลชัยการเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทศนา เขมมณี. 2545. ชุดกิจกรรมการสอนและการฝึกทักษะกระบวนการกลุ่มชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. กรุงเทพฯ: ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทพวงมหาวิทยาลัย. 2535. หลักการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย-สุโขทัยธรรมมาธิราช.

นิภา เมธชาวิชัย. 2536. การประเมินผลการเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.

นารีรัตน์ เรืองจันทร์. 2551. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเผชิญสถานการณ์. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2534. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สามเจริญพาณิชย์.

บุญชม ศรีสะอาด. 2537. การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

บุญส่ง นิลแก้ว. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. มหาสารคาม:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญส่ง นิลแก้ว. 2535. ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เบญจวรรณ พุณชนานิวัฒน์กุล. 2554. ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามุสลิมในวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์. วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา

เบญจรินทร์ สันตติวงศ์ไชย. 2553. ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาเภสัชศาสตรบัณฑิต. คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปรัชญา เวสารัชชณ์. 2545. **หลักการจัดการศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.

ประจวบ เพิ่มสุวรรณ. 2554. **ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชา จก. 321 การวางแผนและควบคุมงานบริหารของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ**. งานวิจัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542. **สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ**. สำนักงานกฤษฎีกา. กรุงเทพมหานคร.

พจน์ สะเพียรชัย. 2526. **การศึกษาเอกชนในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.

พวงแก้ว โคจธานนท์ .2530. **บุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 5 และ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกองการศึกษา เทศบาลเมืองอุดรธานี**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2530 . **การสร้างและการพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์**. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : พิงเกอร์ปรีนแอนคัมมีเดีย.

พรทิพย์ ถาวรจักร์. 2525. **องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (วิทยานิพนธ์) ระดับปริญญาโท ภาควิชา ศึกษาศาสตร์ สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์**

พรชูลี อาชวอำรุง. 2546. **การบริหารความรู้ในระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์. 2531. **การวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพศาล หวังพานิช. 2536. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

ปริญพงศ์ เตชะศิริขันธ์. 2552. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ เรื่อง การให้เหตุผล. หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภัทรา นิคมานนท์. 2534. การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ. กรุงเทพฯ : ทิพยวิสุทธิ

ภิญโญ สาธร. 2529. หลักการบริหารการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช

เยาวดี วิบูลย์ศรี. 2528. การวัดผลและการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2527. หลักการสร้างแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.

วิชัย วงษ์ใหญ่. 2543. พัฒนาหลักสูตรและการสอน มิติใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วัฒนา สุนทรชัย. 2547. เรียนสถิติด้วย SPSS ภาคการวิเคราะห์เครื่องมือวิจัยและการวิเคราะห์ข้อสอบ (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ : วิทยพัฒน์.

วันดี ต่อเพ็ง. 2553. ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลักที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุรัชย์ ขวัญเมือง. 2522. วิธีสอนและการวัดผลวิชาคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ : หน่วยงานนิเทศกรรมการฝึกหัดครู.

สมิตรา อังวัฒนกุล. 2539. แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชาดา วัชวุฒิ. 2529. หลักสูตรและการจัดทำแผนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. เอกสารการสอนหน่วยที่ 2. ภาษาไทย. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และเอนกกุล กริแสง. 2522. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : พิมพ์ศ.

อารีย์ คงสวัสดิ์. 2544. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในการเรียนทางคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญา นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุทุมพร จามรมาน. 2535. หลักการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. เอกสารการสอนชุดพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หน่วยที่ 15 สาขาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม. 2530. การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ (รายงานการวิจัย) กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อัญชญา โพธิ์พลากร. 2545. การพัฒนาชุดกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่เน้นทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการเรียนแบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Anastasi, Anne. 1982. **Psychological Testing**. U.S.A. : Macmillan Publishing Company.

Allen, Mary J. and Yen, Wendy M. 1979. **Introduction to Measurement Theory**. California : Brooks/Cole Publishing Company.

Brown, W. F., & Holtzman, H. W. 1955. "A Study Attitude Questionnaire for Predicting Academic Success" **The Journal of Educational Psychology**, 46, 75-84.

Boom, Benjamin S. 1976. **Human Characteristics and School Learning**. New York : Mc Graw-Hills.

Camilli, Gregory and Shepard, Lorrie A. 1994. **Methods of Identifying Biased Test Items**. Thousand Oaks : SAGE Publications, Inc.

Carroll, John B. 1963 "A Model of School Learning." **Teachers College Record** 64, 8 (May) : 723 – 733.

Cronbach, L. J. 1951. **Coefficient alpha and the internal structure of tests**. *Psychometrika*, 16, 297-334.

Cronbach, L.J. 1970. **Essentials of Psychological Testing**. 4th ed. New York : Harper and Row.

Crocker, Linda and Algina, James. 1986. **Introduction to Classical and Modern Test Theory**. New York : CBS College Publish

- Devore, Jay and Peck, Roxy. 1993. **Statistics : The Exploration and Analysis of Data.** California : Wadsworth, Inc.
- Eysenck, J.J. , Arnold, W, and Meili, R. 1972. **Encyclopedia of Psychology.** London. Search Press Limited.
- Feldt, Leonard S. and Brennan, Robert L. 1989. **_Reliability in Educational Measurement.** Linn, Robert L. (Ed.). Third Edition. U.S.A. : Macmillan Publishing Company.
- Gange. Robert M. 1977. **The Condition of Learning and Theory of Instruction.** New York : Holt Rinehart and Winston.
- Gardner and Lambert. 1972. **Attitudes And Motivation in Second-Language Learning.** Newbury House Publishing.
- Genesee, F. and J. Upshur. 1996. **Classroom-based Evaluation in Second Language Education.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Gregory A Kimble. 1995. **Theory of Learning.** The MIT Press.
- Gulliksen, Harold. 1950. **Theory of Mental Tests.** U.S.A. John Wiley & Sons, Inc.
- Hair, Joseph F., JR. and Other. 1995. **Multivariate Data Analysis with Readings.** U.S.A. : Prentice-Hall, Inc.
- Howell, David C. (1992). **Statistical Methods for Psychology.** California : Wadsworth, Inc.
- Husen and Postlethwaite.1985. **International Encyclopedia of Education.** Oxford ; New York : Pergamon Press

Husen, Torsten, and T. Neville Postlethwaite. 1985. **The International Encyclopedia of Education**. London : Pergamon Press Ltd.

Jonet T. Spence . 1983. **Achievement and Achievement Motives**. United State of America: W.tl. Freeman and Company.

Jerome S. Bruner.1960. **The Process of Education**. Harvard University Press.

Klausmeier Herbert J. 1993. **Conceptual Learning And Development : A Cognitive View**. New York : Academic Press.

Maddox, H. 1965. **How to study**. London : The English Language Book Society.

Myers, A. E. 1965 . “Risk Ttaking and Academic Success and their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation”. **Educational and Psychological Measurement**. 25(2), 355-363.

Messick, Samuel. 1989. **Validity in Educational Measurement**. New York : Harper & Brothers Publishers.

Prescott , Danial A. 1961. Report of Conference on Child Study. **Education Bulletin**. Faculty of Education, Chulalongorn University.

Popham, W. James. 1990. **Modern Educational Measurement : A Practitioners Perspective**. U.S.A. : Prentice-Hall, INC.

Ralph W. Tylor .1969. **Basic Principle of Curriculum and Instruction**. The University of Chicago Press Book.

Runyon, Richard P. and Other. 1996. **Fundamentals of Behavioral Statistics**. U.S.A. : McGraw-Hill.

Traub, Ross E. 1994. **Reliability for the Social Sciences : Theory and Applications**. Thousand Oaks : SAGE Publications.

แบบสอบถาม

เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ”

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชาการเงินและการลงทุน โดยได้รับทุนอุดหนุนจากศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามจะนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงินและการลงทุนให้มีมาตรฐานดียิ่งขึ้นต่อไป

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

ส่วนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. ปีการศึกษาที่เข้าเรียนใน ม.รังสิต

2550

2551

2552

2553

254

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

3. กำลังศึกษาอยู่คณะ

บริหารธุรกิจ

บัญชี

การจัดการการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. สาขาวิชาที่เรียน

การเงินและการลงทุน

การจัดการ

การจัดการทรัพยากรมนุษย์

การจัดการโลจิสติกส์

การตลาด

การจัดการอุตสาหกรรม

การจัดการธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์

การจัดการธุรกิจค้าปลีก

ระบบสารสนเทศคอมพิวเตอร์

บัญชี

การท่องเที่ยว

การจัดการธุรกิจด้านการบิน

การโรงแรมและภัตตาคาร

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6. เกรดเฉลี่ยสะสม

ต่ำกว่า 2.00

2.01 – 2.50

2.51 – 3.00

3.01 – 3.50

3.5 ขึ้นไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่

การจัดการเรียนการสอน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ด้านเนื้อหาวิชา					
1.1 เนื้อหาวิชามีความสำคัญและน่าสนใจ					
1.2 เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์					
1.3 เนื้อหาวิชาทันสมัยและทันเหตุการณ์					
1.4 เนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการ ประกอบอาชีพ					
1.5 เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ ของผู้เรียน					
2. ด้านอาจารย์ผู้สอน					
2.1 มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้					
2.2 มีความตรงต่อเวลาในการเรียนการสอน					
2.3 สอนเนื้อหาวิชาครบถ้วนตามแผนการ สอน					
2.4 มีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่าง ดี					
2.5 เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามและ แสดงความคิดเห็น					

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
3.1 มีการชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน					
3.2 ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน					
3.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น					
3.4 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์					
3.5 มอบหมายการบ้านให้ทำหลังจากสอน					
4. ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน					
4.1 สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน					
4.2 โต๊ะเก้าอี้มีลักษณะเหมาะสม ทันสมัย					
4.3 ได้รับความสะดวกในการใช้โต๊ะเก้าอี้-อุปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน					
4.4 ความทันสมัยของหนังสือและเอกสารต่างๆในห้องสมุด					
4.5 ขนาดของกลุ่มผู้เรียนเหมาะสมกับการเรียนการสอน					
5. ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน					
5.1 มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน					
5.2 มีความชัดเจนของเกณฑ์ในการประเมินผล					
5.3 ข้อสอบครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน					
5.4 มีความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลาที่ใช้สอบ					
5.5 การตัดสินให้คะแนนของอาจารย์ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล					

ส่วนที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจของนักศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ด้านความพร้อมของผู้เรียน - นักศึกษามีการเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะรับความรู้มีการใฝ่รู้ใฝ่เรียน					
2. ด้านการเข้าเรียน - มีการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ					
3. ด้านแรงจูงใจ - มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายของการเรียน					
4. ด้านความรู้ที่ได้รับ - ได้รับความรู้ใหม่จากเนื้อหาวิชา และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
5. ด้านผลการเรียน - ผลการสอบกลางภาคดีขึ้น					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ

คำชี้แจง : โปรดให้ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ด้านเนื้อหาวิชา.....
.....
.....
.....
- ด้านอาจารย์ผู้สอน.....
.....
.....
.....

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน.....

.....

.....

.....

4. ด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน.....

.....

.....

.....

5. ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน.....

.....

.....

.....

“ขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่านที่ได้ตอบแบบสอบถามนี้”

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	มุกดา ไควหกุล
วันเดือนปีเกิด	17 พฤษภาคม 2494
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	40//2850 หมู่บ้านประชานิเวศน์ 3 ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	หัวหน้าสาขาวิชาการเงินและการลงทุน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2517	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การเงิน) มหาวิทยาลัยเกริก
พ.ศ. 2521	Master of Education (Business) University of Montevallo, U.S.A
ผลงานวิจัย	
สถาบันวิจัย (2544)	การพยากรณ์ความล้มเหลวของธุรกิจโดยใช้ข้อมูลงบ กระแสเงินสด : กรณีศึกษาบริษัทจดทะเบียนในตลาด หลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (2547)	นโยบายและมาตรการส่งเสริมของรัฐต่อการอุดมศึกษา เอกชนของประเทศไทย
กระทรวง การคลัง(2547)	นโยบายและมาตรการส่งเสริมของรัฐต่อการอุดมศึกษา เอกชนของประเทศไทย” สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่ง ประเทศไทย
สำนักงานวางแผน (2548)	ความพึงพอใจของนายจ้างที่มีต่อบัณฑิตบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต
ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน (2549)	ความพร้อมของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนระบบ E- Learning